

Сергей Борисов

**Супер-мупер
профессионалисти**

Съдържание

Модерна икономика в действие	3
Алхимикът	6
Великият завоевател	13
Археологически разкопки	20
Залезът на филмовата индустрия	28
Гигант на словото	30
Негово Преосвещенство	35
Полицията!	37
Голямата надпревара	39
Magnus (Великият)	43
Планетолог	49
Данъчна администрация	57
Организация на Обединените Нации	63
Чудесата на съвременната медицина	65
Правила на играта "Живот"	72
Възходът на Родината	77
Модерно оперно изкуство	82
Хармонично общество	85
Пътят на героя	90
Новите дрехи на Света	99
Прост работник	104
Оптимистът и песимистът	108
Светило на кардиологията	111
Този пък какъв беше?	115
Тест	119
Каквото горе, такова и долу	120

Модерна икономика в действие

В една държавица имало проблем... всъщност, много проблеми, обаче този бил най-страшният. Икономиката не била пазарна, а дявол знае каква! На всичкото отгоре държавна. Предприятия, стопанства, заводи, ферми и т.н. - всичко държавно! Направо безобразие.

Умните хитреци в държавицата походили тук-там, пообразовали се, получили чат-пат някакви икономически знания (експертни!), и решили да направят нещо по въпроса. Спешно.

Първо спретнали едно малко превратче, и взели властта. Почти без кръв. Е, имало малко жертви, обаче това не се брои. Целта оправдава средствата. А и жертвите били предимно между самите експерти, когато започнало разпределението на функциите и определянето кой да бъде най-близо до кацата с меда ("паричните потоци"). И кой да е главният.

С малко помощ отвън нещата се наредили добре, уточнило се кой е по-по-най между тях, бързо били изхвърлени най-тъпите, несъгласните и неудобните, определили коя е посоката към светлото бъдеще, и се започнало. Здравно. Само напред. Никакво назад!

Всичко се разпродадо (на много високи цени, както посъветвали отвън - по цели 2-3 долара на завод или ферма, има много, ще стигне за всички!), и за това използвали една умна нова дума - "приватизация". Обаче... не стигнало за всички! Но и на това намерили колая - който не успял да стане собственик, се наместил я в разни новосъздадени модерни организации (фондации, НПО, агенции, центрове и т.н.), а в държавния апарат (също нов - озорили се докато разберат как се "правят" избори с гарантирана победа). Били потупани по главите от господарите, и получили също по кокалче.

Дотук добре. Обаче... далаверата нещо не потръгнала. Никой не ще да купува продукцията! И се оказало, че не било приватизация. Било ликвидация. Ами сега? Пак попитали където трябва, посъветвали ги да си гледат работата, и те я погледнали. Ми то било много просто - научили вълшебната дума "скрап", и за нула време всичко се оправило. Никакви предприятия, чист въздух и парички - де в брой, де в обещания, ама нейсе, важното е, че господарите са доволни. После краставиците се оказали криви, животните болни... Е, простолюдието (преди го наричали "народ") останало

без работа, обаче на кого му пука - да се оправят, както могат. Не сме благотворително дружество, нали така?

Научили още една дума - "кредит", и почнали да правят ту хотели, ту други сгради, ту пътища - така, между другото (другото било също нова умна дума - "офшорки"). Е, не се получавали съвсем пътища, ама по тях криво-ляво можело да се пътува - и "простолюдието" започнало яко да пътува, до далечни земи, без връщане. Но... няма кой да бачка без пари! Ами сега? Пак попитали. Научили ги на още по-сложни лафове - "инклузия", "интеграция", "бежанци", "иновация", "ефективност", "хуманност", и други подобни. Посъветвали ги да използват и един по-стар, вече забравен лаф - "патриотизъм", обаче... без "национализъм", умната!

Не помогнало. Оказало се, че "простолюдието" не се връзва вече на думи. И държавицата се опразнила. Нейните нови собственици също се запиляли нанякъде - май по дяволите. А територията - свободна.

Ами то май... то май това била целта на мероприятияето от самото начало, бе! И отнякъде дошли пришълци, и се заселили. Всичко си имало там - и природни богатства, и какво ли не още... Бинго!

Алхимикът

Прибра се късно. В града валеше силен дъжд. Аудиенцията при Негово Височество не протече както се надяваше. Така и не се стигна до молбата му за пари - разговорът се фокусира предимно върху болезките на благородника, които той лекуваше, и около интригите в двора. И накрая за финал му беше казано, че много се бави с обещаното злато. Хилядата унции чисто олово, предоставени му преди цяла година, не стигат ли? И това не може да продължава вечно - съществуват известни неудобства с Инквизицията, нали, които херцогът не може да пренебрегва без край...

Влезе в тъмната си обител (слугата го напусна, избяга нанякъде...), разкашля се и запали една свещ. Свали мокрия плащ и го захвърли на пода до входната врата. Нямаше сили за повече. Напоследък се появиха какви ли не болезки и в неговото тяло, а на себе си не можеше да помогне. Реши да потърси в кухнята нещо за ядене (херцогът не го покани на вечеря!), но чу някакъв шум в работния кабинет.

Отвори внимателно вратата към него. Вътре беше светло като ден! От нещо, поставено на писалището.

На плота имаше някаква странна лампа и голямо ковчеже. А зад писалището... в собственото му кресло се беше разположил човек облечен в черно, с тъмно лице и черна къса коса, зелени очи и... рога! Какъв ти човек, това е...

- Добър вечер, докторе. Или трябва да те наричам Магнус? Известен като доктор Фауст, лечител, маг, алхимик и т.н... Както и да е, казвам се Мефистофел.

Значи Църквата все пак е научила, а и това, което Светата Инквизиция прави... замръзна в ужас.

- Не бързай със заключенията, скъпи ми Фауст. Имаме сериозен разговор. Седни - ето там, срещу мен. Донесъл съм хубаво вино, истинско Амонтилядо... така, добре. Успокой се. Пийни от тази чаша. Не, не е отрова, само вино... и без глупости от типа "Va de retro, Satana!" Можеш ли вече да говориш?

- Защо си дошъл, демон на мрака? За душата ми?

- Душата ти... май не е от най-качествените. Но не става дума за нея, а за деянията ти. И аз не съм никакъв демон. Само колега. Стига си се блещил, пийни още малко и се успокой.

- ?

- Сега ще ти обясня. Знаеш какво е минало, настояще и бъдеще, нали? Добре. Простичко казано, аз живея около десет века след теб. И се занимавам с нещо, което при нас наричаме "физика на Вселената". Другояче казано, трансмутация на елементите, времето и пространството... не ти е много ясно май... ами представи си алхимия, магия и мистика, събрани на едно място, пътувания разни и други чудесии, които няма да ти обяснявам, едва ли знаеш какво е Галактика, подпространство и гравитационен колапс...

- Гралитац... Граалът ли?

- Стига глупости. Гравитация... както и да е. Та пратен съм при теб с ясна задача. Стига си гледал рогата де, това не са рога, а вариатор на времето... Задачата ми е да ти обясня, че се опитваш да правиш доста вредни глупости, без да имаш и най-малка представа. Преди време един келеш от по-ранен период дошъл при теб и те "изкушил", нали? (идентифицирахме го, най-обикновен темпорален дребен нарушител, престъпник). Не, не е бил демон. Ако видиш истински демон, ще се... Та подсказал ти някои неща, обаче понеже е любител, не е бил наясно какво всъщност е направил.

- Каза ми тайните на Философския камък и как... как да правя злато и вълшебен еликсир на живота... и как от оловото...

- Не ме прекъсвай и не говори глупости. Показал ти е най-прост трансмутатор, прилича на голям диамант, ама си го е взел, нали? И ти описал (срещу писмен договор за "душата"...) как да си направиш с подръчни материали нещо такова... ама или не е знаел, или е забравил да ти каже какво става като променяш елементите. А като умреш набързо, "душата" става негова... аурата ти му е била нужна, за да се скрие от правосъдието... както и да е, това не е важно.

- Как така? Ами нали вечен живот...

- Глупости. При трансмутация на елементите се излъчват разни неща - частици, гама лъчение и други такива ситни, дребни и много вредни чудесии... та нещо не се получава със златото, а? Всъщност направил си си известно количество вещество, което ние наричаме "плутоний". Доста си се облъчил... да те болят разни неща напоследък? Добре, че не си успял да направиш достатъчно, за да взривиш града...

- Болен съм и стар... алхимията е тежко и свято занимание, изисква големи жертви и усилен труд...

- Е стига де... големи жертви и усилен труд... ти си най-обикновен мошеник! Лекуваш благородниците с арсеник и кръвопускане, нали? Та да си дойдем на думата. Спираш да се занимаваш с тези щуротии. Окончателно. Без никакво "но". Иначе ти остават една-две седмици.

-?

- Кашляш кръв, нали? Радиационна болест, трета фаза... прогнозата е тежка, болестта е нелечима при вашите условия. А и херцога си разболял с "еликсира" си. Та, значи, спираш да правиш каквото правиш, преквалифицираш се в обикновен лечител, и в замяна аз ще те излекувам.

- Ти си велик лечител? И защо ще ме лекуваш?

- Виж сега, не съм лечител, нали ти обясних какъв съм... Слушай ме внимателно: това, което правиш е опасно не само за теб - от "тайнствените" ти щуротии ще се навъдят много подражатели, някои от тях дори по-невежи, и белята е готова. Без да искаш, ще се окажеш създател на нещо, което после ще нарекат "фармация", бичът на ХХ век... милиарди ще измрат от бъркочите на бъдещите ти колеги. Толкова. Разбрахме ли се? Или просто да те ликвидирам, без да чакаме

две седмици? Заедно с така наречената ти "лаборатория"?

- Ама аз съм поел свещени задължения пред Негово Височество... трябва да...

- Нищо свещено няма в алчността на херцога. Но и това сме отчели - ето в това ковчеже има достатъчно злато да се откупиш от него и Инквизицията... чисто злато, проба... както и да е, и не е радиоактивно. Получаваш златото, тези две хапчета (едното за теб, другото за шефа ти, да се изпият със спирт преди хранене). Унищожаваш старателно лабораторията, и нито "гък" повече за алхимия. Иначе... ще се върна!

Фауст преглътна тежко, и се съгласи. Бързо схвана хитрецът, че май няма мърдане. Демон е това, не е шега работа! А Мефистофел изчезна заедно с възшебната лампа - на плота остана само ковчежето и две бели хапчета.

Алхимикът запали свещ с треперещи ръце, намери бутилка долнопробно бренди и веднага преглътна с него едното хапче. Падна на пода и изгуби съзнание. Събуди го слънцето. Не помнеше колко време е лежал, обаче... освен дискомфорта от неудобната поза не

чувстваше никакви болки! Май... демонът наистина го е излекувал!

Стана и отвори ковчежето. Злато. На слитъци. Много. Опита се да го повдигне - къде ти, поне двеста фунта! Бързо начерта с тебешир на пода пентаграма против демони, изрече съответното заклинание и се отпусна в любимото си кресло. Щял да се върне! Как ли пък не! А с това злато... херцогът вече не е важен, а и Инквизицията... Никой няма да посмее да го пипне! Спри, о миг, ти си тъй прекрасен!

* * *

Някъде в бъдещето, след около десет века. Заседателна зала. Сериозни хора, седнали около кръгла маса. И Мефистофел между тях. Говорят на него:

- Доста наивно от ваша страна. Препоръчахме да го оставите на Инквизицията, тя щеше да свърши работата по-добре от вас...

- Аз предложих да го премахнем изначално, при раждането. И сега какво? Да се върна и да го...

- Политическото решение изключва такъв вариант. Ще опитаме с психовъздействие... и с белетристика.

Великият завоевател

Събра ги всичките. Братчето Менелай си беше тук, заедно с приятелчето му Омир. За другите трябваше пратеници да праща, и все пак дойдоха. И Аяксовците, и Одисей, даже и жрецът на Дионисий - Тирезий. С Ахил малко се закучиха нещата - от край време нещо не се разбираха, обаче като мина през острова му хитрецът Одисей - нямаше как, дойде и той. Кой бяга от безплатен пир (особено като ти обяснят, че ако не дойдеш, могат при тебе да се натресат)...

Та събраха се в Микена. И като седнаха около масата, отрупана с каквото боговете и местните фермери бяха дали, им заговори:

- Намислил съм нещо, за това ви извиках. Хапвайте, пийвайте, и слушайте. Помните ли миналата година Тесалия? Голям келепир падна оттам - и говеда, и робини, и какво ли не. А най-важното - бързо действахме, не успяха да ни настигнат...

- Да бе, ако не бях аз да заколя граничаря, щеше да стане една работа... - прекъсна го Ахил.

- Бе ти си трай там, да не кажа за Патрокъл... все си против - каквото кажа, все контра, все гледаш да изломотиш нещо... Ама този път изслушай без да ме

прекъсваш. Та, приятели, подочух оттук-оттам, че синът на Приам ще идва на дионисиевите празненства в Спарта...

- Кой е пък тоя Приам? - попита Аякс Теламонид, като в същото време отпиваше от бокала, дъвчейки.

- Ами като нас, тартор в някакво градче оттатък гьола, Троя ли му викаха, Илион ли, все тая... Та помалкият му син ще идва на празненствата. Бил доста палав и леконравен - комарджия, пияница, женкар и т.н. И си помислих какво ще стане, ако го озаптим и поискаме от татко му откуп?

- За какво да го озаптяваме? Малко ли народ идва да пиянства на тези празненства, ако направим нещо такова, ще ни излезе лошо име - вмъкна Тирезий (държеше основната кръчма към храма, добри пари падаха от продажбата на вкиснато вино) - Кой ще ти дойде, ако почнем просто така да озаптяваме...

Агамемнон очакваше нещо такова, и се усмихна:

- Ето там е цялата работа, няма да го затваряме за нищо. Поумувахме тук с Менелай, да му пъхнем вечерта в леглото една от наште... Клитемнестра се опъна на идеята, тя напоследък много-много не ме

слуша, обаче Елена е навита. Та значи хоп - жената в леглото му, къде дават така? И работата е готова, откупът е в кърпа вързан, къде ще иде Приам! Иначе...

- Добре де, действайте си с братчето. Ние за какво сме ти? - усмихна се хитро Одисей.

- Как за какво бе, свидетели, не ти ли е ясно?

- И какво печелим от тая работа?

- Процент от откупа, разбира се. Ще се разберем по колко на всеки, лесна работа. Знаете, че не съм алчен... много. Навити ли сте?

Навиха се. Не им беше за първи път да организират нещо такова - и Епир, и Македония бяха проплакали от шашмите им. И все Агамемнон измисляше далаверите, все той ги водеше. Винаги успешно - замогнаха се.

Речено-сторено. След месец пристигна синчето (Парис, абсолютен нехранимайко и пияница, обаче хубавец). Докато пиянстваше долу и щипеше слугините тук-там, Елена късно вечерта се вмъкна през задния вход на страноприемницата, на втория етаж. Съблече се и се пъкна в леглото, като остави вратата отключена. След полунощ "мишената" се качи горе на четири крака, и като видя какво го чака под завивките,

изтрезня. И веднага разбра какво му се готви. Без да се бави нито миг, овърза жената, грабна я на рамо - и на кораба. А докато Агамемнон и Менелай надаваха гневни викове и събираха шайката от "свидетели" за щурм на страноприемницата, вече беше далече, на път за Троя. С трофей. А на трофея май му хареса...още на борда. В Троя много не се учудиха - не му беше за пръв път на нехранимайкото да си довлече отнякъде чужда жена (после като ѝ се наситеше, я продаваше на местния пазар за роби).

А в Микена и Спарта бяха бесни. Така да ги изработи пишлемето! И къде от наранена гордост, къде от желание за плякосване, решиха да тръгнат с триремите си и да си вземат от Илион каквото е тяхно, и каквото друго им падне. Събраха цели двацет кораба, и качиха на тях де що успяха да въоръжат мъже и жени по селата.

Отплаваха на третия ден, с изгрева. Дори и Тирезий с Омир, още неизтрезняли от последния запой, се качиха на един от корабите. Малко се притесниха от граничната стража на Херкулесовите стълбове (Фараонът не си поплюваше, следеше много

старателно и зорко кой плава насам-натам), обаче като обясниха, че отиват на гости, ги пуснаха.

И ето, след месец плаване, пристигнаха до брега на Троя. Изсипаха се на плажа, раздрънкаха оръжие и хукнаха по стръмното нагоре, към крепостта. Най-отпред, разбира се, Ахил. Обаче... изненада! То било голям град, а не като техните... Пред вратите ги чака голяма армия - цялото околно население, въоръжено с каквото падне, а отпред - Парис, и по-големия му брат. А отгоре ухилен наблюдава какво става самият Приам. И като се почна една...

Накратко, троянците почти напълно избиха нашествениците - с лъкове, с брадви, с прашки... първи паднаха Аяксовците и Ахил, надупчени със стрели, а после и другите, по реда си. Илионската армия се предвождаше от по-смелия брат, който винаги си търсеше белята. И си я намери - Приам видя от кулата как Ахил, преди да го надупчат като игленик, успя да прободне Хектор с копието си.

От гърците се измъкнаха само трима: Агамемнон - пълководецът, Одисей и Менелай. От някъде дотича и Елена (беше разбрала какво я чака на пазара за роби), и четиримата се метнаха на кораба, на който се бяха

скрили Тирезий и Омир - не бяха слезли на брега, напълно трезвени този път (пазеха пиенето за след победата и плячкосването, така де!).

Драснаха веднага. Толкова бяха откачили от страх, че когато стражата при Херкулесовите стълбове ги спря за проверка, Одисей се разприказва ни в клин, ни в ръкав за голямата битка. Арестуваха го, разбира се - за изясняване на обстоятелствата. Другите пуснаха, а на Одисей се наложи да "изяснява обстоятелства" цели десет години, в каторгата на Фараона - бачкатор по островите, за нарушаване на обществения ред.

Като се върнаха в Микена, на пристана ги посрещна Клитемнестра с двама-трима от прислугата на Агамемнон. Криво-ляво заведоха "пълководеца" в дома му, където го чакаше сервирана вечеря. Менелай и другите продължиха за Спарта. И имаха късмет - жената на великия завоевател беше наръсила обилно всичко с отрова, беше ù писнало от щуротиите му, а и без плячка се върна този път...

В Троя също нещата не бяха съвсем розови. Приам направо лудна от скръб по големия и по-качествен син (малкият, Парис, оцеля в мелето, той обикновено се криеше отзад по време на патаклами). Заповяда

седемдневна жалейка, и събра цялото население на площада пред двореца. Направиха клада от парчетата на корабите на гърците (оформиха я като кон, да е ясно откъде е дошла белята). Сложиха тялото на Хектор отгоре, и като я запалиха... кой да им каже, че корабите са от калпав материал, напоен със смола за по-голяма непромокаемост!

Пламна като хиляди факли, огънят се прехвърли на двореца, а после и на храмовете. Всичко изгоря за нула време (и градската стена - беше дървена). А малкото оцелели от пожара воглаве с третия син, Еней, бяха заточени някъде от Фараона за подпалвачество и нанесени вреди на природата. Там, казват, основали някакво ново село, Рим (това обаче е друга история).

А Менелай си се прибра с Елена в Спарта. Разбира се, Тирезий и Омир - с него, къде да отидат, след като пълководецът умря така безславно! И като почнаха да разтягат едни локуми - как попиляли Илион, и как славно гръцките герои разказали играта на троянците. Омир, който беше грамотен (знаеше да пише криволяво), даже изпраска три истории - нарече ги "Илиада", "Одисея" и "Енеида". Харчеха се добре, и го направиха известен. А историците... абе майната им! Приеха историйките за чиста монета. Това е.

Археологически разкопки

Една разузнавателна експедиция от района на Персей откри странна планета някъде в периферията на галактиката - трета по ред от звездата си, кислородно-въглеродна, с един спътник. Оказа се, че преди на нея имало цивилизация! Много интересна! Макар и изчезнала преди 5-6 хиляди цикъла... напълно изчезнала, без никакви следи от живот, да се чудиш къде са се дянали... Веднага след разузнавачите пристигнаха археолозите.

Като дешифрираха основните езици на изчезналите в оцелялата документация (нарекоха ги условно "англически", "русически" и "българически"), и разровиха купчините документи и записи на различни носители, те направо се хванаха за главата. Не бяха виждали, а и не бяха чували за толкова сбъркана цивилизация. А и нямаше кого да разпитат - и океаните, и сушата бяха еднакво мръсни и мъртви. Самите аборигени се бяха запиляли нанякъде.

Като се почне с размерите на това-онова. Измервали са нещата с метри, футове, ярдове, дюймове, фърлонги, инчове, мили, лакти, разкрачи, педи и какво ли не още. Дори намериха в един запис

още по-странна мерна единица за разстояние - "на разстояние един изстрел" (на английски, в един документ наречен "Gimme shelter", така и не разбраха с какво "се стреля", обаче разчетоха подписа на автора - някакъв си на име Ролинг Стоунс, метролог е бил сигурно, или експерт по строителството на убежища). Измервали са дори времето (пак бъркотия - ту с единици като "години", "секунди", "векове", "мигове", "лошо време", "до следващата среща" и "династия", ту с "нашето време", "вашето време", "време на промени, "време разделно", и др. подобни). Имали са дори наука за измерването - "метрология", изглежда наистина са имали нужда от нея, след като са живеели в толкова объркано физическо пространство. Изглежда универсалните константи не са действали в тази част на галактиката!

А и самите аборигени. Не стана ясно кой е бил доминиращият биологичен вид, въпреки многото запазени документи. И дали е живял в моретата, или на сушата. Най-авторитетната хипотеза приемаше, че разумните господари са били съществата с големи глави и осем пипала в океаните - също като нас, нали?, - обаче други спореха, че може би са били онези, по-малките, живеещи в разумни общности, с крилца и

много крачета. Всички археолози обаче бяха съгласни, че роби (или любимци) на доминиращия вид са били развъждани в големи количества по сушата, едни такива нелогични и неправилни, само с четири крайника и малка глава, и като ги развъждали, ги настанявали в големи групи от убежища, пакетирали ги в разни материи и ги карали да вършат странни неща, сигурно за забавление. А главното занимание или хоби на господарите им било да им чистят фекалиите и другите отпадъчни продукти. И не забелязали господарите, когато робите (или любимците им) изведнъж почнали да стават самостоятелни, любопитни и агресивни, и изпуснали контрола над тях.

После станало още по-объркано. Изглежда цел на съществуването си видът, живеещ на сушата (наричали се "хора" или "човек разумен", много комплексирано самоназвание!) виждал в изтребването на себеподобните си и на всичко останало. И в разрушаването на съществуващите убежища. За това свидетелстват огромно количество документи на най-различни носители - описват се главно понятия като "войни", "борби", "епопеи", и други подобни. Тук ще споменем само имената на някои от тези документи -

"Войната на Боговете", "Война на Титаните", "Голямата война", "Войната на Копчетата", "Троянската война", "Свещената война", "Втората световна", "Третата световна", "Пазарни войни", "Война срещу Корупцията", "Войната във Виет Нам", "Стогодишната Война", "Войната за права на гейовете", "Библията", "Махабхарата" (на българически - "Великата Война"), "Тихата война", "Студената война", "Война без край" и други такива, наистина без край.

Оказва се, че аборигените са водели войни и в космоса, без да ги забележи обществото в Персей - в един секретен подземен архив с надпис на входа "Video Club" (неразшифровано понятие), бяха намерени неоспорими документи на трима, по всяка вероятност много авторитетни учени-аборигени, с имена Холивуд, Омир и Марвел - "Звездни войни", "Стар Трек", "Одисеята" и "Войната за Галактиката" - серии от безспорни документални записи за това, което са вършели "хората" най-безотговорно, без знанието на цивилизованите същества. Сигурно затова са ги засекретили в подземни недостъпни хранилища.

И понеже това занимание (да се убиват други същества) явно е било най-важното и уважавано нещо

в живота на аборигените, най-чествани между тях били точно тези, които са убили най-много себеподобни. Наричали ги "герои". Ето кратък списък на имената на героите, до които археолозите след много труд успели да се доберат: Цезар, Атила, Конан, Джеймс Бонд, Александър, Бай Ганю, Хитлер, Папата, Президент Труман, Капитан Америка, Хълк, Чингис Хан, Фармацевтична Корпорация, Батман, Наполеон, Полезни Храни, Щирлиц, Котаракът в Чизми, Луцифер, Презерватив, Терминатор, Здравна Организация, Дарт Вейдър, Ариман, Диета, Сатана, Ленин, Мухозол, Сталин, Мода, СССР, САЩ, НАТО, ДДТ, ООН (както точно значат тези съкращения на русически, не е известно), Менгеле, Хот Дог, Бен Ладен, Алкохол, Бийтълс (този последния е открит в много документи: май е изстребвал предимно деца - чрез някакво неизвестно оръжие, наречено от аборигените "бийтълмания", нещо с употреба на бръмбари и трясъци, и на голям камък - "rock" на английски).

Обаче най-трудното дело за археолозите се оказва анализът на намерените артефакти и данните от разкопките. Артефактите бяха милиарди - абсолютно разнородни по форма и размер, с абсолютно неясно предназначение, изработени от изкуствен материал

наречен от аборигените "пластмаса" - абсолютно нефункционални, неправилни и нелогични.

В края на краищата ги свързаха с един мъгляв религиозен култ, описан в някои от документите като "консумация", в други - като "масово обслужване", а в трети като "комуникация". Явно в религиозно отношение аборигените са били много единни, с обща религия, която фанатично са изповядвали и подкрепяли!

Това се потвърждаваше и от очевидния стремеж на аборигените да строят величествени гробници. Милиони огромни сгради на много етажи, с много отвори по стените - вероятно за по-лесно общуване с божественото начало... а самите те не беше ясно къде са живеели. Вероятно в горите, където е естествено за сухоземни същества - ясно е, че океаните не са били удобна среда за тях. Няма как да живеят в гробниците!

А и хипотезите за религиозното предназначение на тези сгради (на английски "sky scrapers", "драскащи небесата") се потвърждаваха и от името им, и от факта, че са свързани помежду си с милиони метални нишки предимно от един метал (мед), - направо цялата планета беше омотана от тези нишки.

Използуваното име в документите беше "cables" на английски, и абсолютно не стана ясно каква друга функция освен религиозна могат да имат.

Някакъв археолог-авантюрист (пълна невежа, всъщност) предположи, че служат за нещо друго - за пренос на елементарни частици (прочел бил някъде в документите там за някакви "електрони"), обаче тази глупост категорично бе отхвърлена. Гробници, точка! С условия за духовно общение и общуване с божественото начало след смъртта. При фанатичната отдаденост на аборигените на унищожението на себеподобните, явно героите са поставяли своите жертви в тези "sky scrapers" като знак на последна почит, и за увековечаване на собствените дела. Колкото по-нависоко е поставена жертвата, толкова по-трудно е била убита. Логично.

Друг труден момент се оказа обяснението на едни пространства, намиращи се в основата на много от високите гробници. На входа им винаги имаше надпис "Disco". Явно не са били подходящи за обитаване, а и погребения в тях нямаше. Може би нещо като храмове за молитва или почит към мъртвите...

Но един виден мъдрец-археолог обясни: думата "disco" на английски означава нещо кръгло, най-подходящата форма за космически кораби, като нашите. Явно тук са се събирали космическите екипажи, преди да тръгнат на някоя война от онези, споменати от древните мъдречи Холивуд, Омир и Марвел - да се концентрират и да изберат кой ще е най-важният герой. А като се има пред вид огромното количество такива помещения на планетата, това обяснява и защо тя е необитаема. Всички са литнали на война! Затова и ги няма тук. А къде ли са сега? Може да са навсякъде... дори и в района на родния Персей! Логично!

Ужас обзе археолозите. С помощтта на разузнавачите си събраха набързо чукалата и помагалата, натовариха се на дисковете и литнаха обратно към дома. Да занесат неприятната новина, че могат да се очакват нашествия на герои (ако вече не са започнали в тяхно отсъствие).

И никой от тях не забеляза, че по планините тук-там по камъните седяха оцелели аборигени, почесваха се по главите, докато пасяха козите, и се питаха какво ли мърда там долу сред развалините.

Залезът на филмовата индустрия

Босът ги събра със супер радостна новина. Целия Управителен съвет, дори и някои от акционерите с по-сериозно участие. Но той самият беше притеснен...

- И така, дами и господа, проблемът с липсата на нови предложения, тематики и сценарии вече не стои остро. Имаме поръчка. Сега. Наистина. Ще правим суперпродукция, финансирането е осигурено.

Шок. Никой не очакваше такъв завой. Напоследък бяха затънали в обичайното ежедневие - постни сериали, тъпи екшъни и sci-fi "коктейли" с безкрайни речетативи и лигави словоизлияния на героите, компютърни ефекти, които вече само олигофрените харесват, вампирски епопеи и подобни, които май никой не гледа... какво ли е намислил шефът?

- На въпроса. Римейк на "Антоний и Клеопатра".

- Момент... вече са правени три, единия от нас...

- Ситуацията сега обаче е различна. Поръчката е от носталгично настроен много влиятелен човек, той дава парите... Искане да види нещо, което да бъде близко до "Клеопатра" от ХХ век, със съответната атмосфера, мизансен и действие... разбирате, Рим, величие, мощ,

драматизъм, ефектно присъствие на главните герои и т.н., да не навлизаме в подробностите сега. По сценария вече се работи, правим и необходимото за издирване на автентичните декори от оригинала...

- Ами да се захващаме! Какъв е проблемът? Или имаме избор и по-добри предложения?

- Вижте, има един деликатен момент... двете звезди... Кой ще играе Клеопатра и Антоний.

- Клеопатри колкото щеш!

- Уви, не е така. Момичетата с протекции, които ползваме в сериалите, са обикновени мърморани. Не стават. Тези, които стават, са в порноиндустрията. А с Антоний... положението е дори по-сериозно. Всичките актьори са гейове, с небръснати муцунки, но... там се иска автентично, агресивно мъжко присъствие. Идеи?

- Ще поканим чужденци...

- Дума да не става - без разните му там араби, италианци и българи, клиентът е категоричен.

- Ами тогава... компютърни аналози...

Продължиха така дълго, но накрая се отказаха. Ще си правят сериалите и рекламните клипове, това е!

Гигант на словото

Някога някъде в едно място, пълно с много странни хора, съществуваше твърде интересно нещо: организация, занимаваща се с просперитета и преуспяването на индивидите, които бяха избрали да се прехранват с... поезия! И тази организация (в нея членуваха точно и само такива индивиди) се вземаше много насериозно. Независимо от факта, че продукцията им не интересуваше никого освен самите тях. Имаха дори и Устав - кратък, ясен и много съдържателен, - по който се действаше винаги, неотлъчно и постоянно, и съгласно който се приемаха и/или изключваха членовете. Уставът съдържаеше само три разпоредби:

Чл. 1. Парите идват "отгоре".

Чл. 2. Членовете се спускат "отгоре".

Чл. 3. Който не слуша "горе", да го няма!

Имаха си и управително тяло, демократично избрано по реда на чл. 2. Та това тяло (от девет члена, все сериозни люде, с много стихосбирки зад гърба си), в един слънчев ден се беше сбрало в заседателната си зала (просторна, с изглед към полите на една планина)

- зад голяма маса, в удобни кресла, въоръжени с писалà и помагалà. Пред масата имаше още едно такова, празно, защото по план в него трябваше да седне новият кандидат за член. Председателят се изкашля, и се изказа:

- Спуснат кога?

- Вчера, в 13.00

- Поведение?

- Слуша.

- Ажур. Да влезе!

По сигнал вратата се отвори, и кандидатът се появи. Около 150 кг., много дебел, нисък, облечен в работно облекло (дочено), с голяма глава (рошава, със задължителния непокорен кичур на челото), и с много трудов вид - потен, запъхтян и притеснен. Приближи с неуверена стъпка, поканиха го и седна. Креслото застрашително изскърца, обаче издържа. Председателят откри заседанието:

- Творческа биография?

- Ето, написàл съм я - смутолеви кандидатът, и показа листче, - като такова... стихче де, нали така си требè...

- Прочетете!

- Хм... аз ли... ми добре... - и засрича:

Автобиография

Бех си и свинар, и говедар
 ма доде големото началство,
 па ми стори голем дар -
 да не бачкам повече свинарство!

Научиха ма да пишем,
 и да смятам чак до пет,
 нема под свине да бришем -
 че да ставам аз поет!

- Добре. Да преминем към творчеството. Какво сте ни донесъл?

- Ми аз такава, и него ли да четем? Добре де... да четем ли?

- Да. Почнете с нещо празнично.

- Ммм... така... опа:

Празнично

Бум, чакарлака трака,
 бум, бум, бум,
 на опашка секи чака
 да яде локум.

Тъпан бие, гайда ручи
 дай една ракия,
 щото убаво звучи
 тая олелия.

- Как е, добре ли става? Кво ша кайш?
- Коментарът после. Продължете с нещо на трудова тематика. Нещо от трудовото ежедневие.
- Ми добре... (рови в един от джобовете), - почвам:

Трудово

Младо са говедо пръкна
вчера вечерта,
право у сърце ми бръкна,
легна у прахта.

Давам му да лапа трици -
дърпа са, не ще,
иска кравешките цици,
та да порасте!

- Хм, това там за "циците"... да се махне... Давайте нататък, нещо елегично.

- Кво кайш? Нещо... лично?
- Не бе, така по-широко, задушевно, за душата...
- А-а-а, тъй кажи, бе... имаме и такова... ето:

За душата

Нещо тъпо ми е днеска -
свива ма душата.
Немам кво да прая, значи -
право у крѣчмàта!
Моме, тичай бързо тука,
дай една ракия!
Вече даже не ми пука
кво ша кажат тия.

- Кво ша кайш, а? Става ли?

- За сега е достатъчно. Оставете тук биографията и творбите си, и изчакайте решението в приемната!

Кандидатът рови из джобовете, изважда куп листчета, приглажда ги внимателно и ги оставя на масата, заедно с автобиографията. След това, ухилен до уши, остстъпва заднешком към вратата и се скрива.

- Колеги, какво е мнението? - пита председателят.

- . . . . .

- Кой спусна кандидата?

- Ами... най-най...

- Ясно. Бих казал, че творческият подход е в съзвучие с действителността. Исказът е сбит и зареден с енергия, и е насочен към изворите на народната душевност. А ритмиката... очарователно чиста и естествена, без лицемерие и фалш... Е?... Виждам, че мислим еднакво. Утвърждава се единодушно. Обадете се там в счетоводството да го зачислят по нормалния ред, гответе стихосбирка, и планирайте творчески командировки на твореца... под личното му име Сульо... или... по-добре псевдоним! Сега, какво е свободно... Гигант. На словото. Да ни е честит! Следващият.

Негово Преосвещенство

Какво да се прави, задължения... Прибра се в резиденцията си след мèsата (благослови всички), и докато се приготвяше за почивка, премисли отново деня и какво оставаше още да се направи. Утре беше първата среща на Конклава. Последното препятствие към мечтата... да, ще бъде Светейшество, нищо не могат да направят поддръжниците на онзи... толкова вложи в това! ... и се отпусна блажено в леглото.

Шум в спалнята. Стъпки. Надигна се и го видя - тъмен силует, в черни дрехи, държи нещо в ръце...

- Va de retro, Satana!

- А, не, не така грубо, Padre, не съм ти никакъв Сатана. А и не ти прилича да викаш посред нощ...

- Кой си? И какво правиш тук? Какво става?

- Ами как да ти кажа... малко си умрял, това става. Хайде да вървим, време ти е да плащаш за всичко - и за алчността, и за мошеничествата, и за разврата...

- Какви мошеничества, какъв разврат... аз съм Слуга Божи и не съм изкушен... никога не съм... винаги съм бил верен на Бога и Светата Църква... и никакви жени или каквото там...

- Да, да, знам. Обикновен педераст си ти, доста момченца си "приобшил", нали? Хайде ставай, казах!

- Стража! Помощ! При мен, стража!

- Няма стража вече за теб, не разбра ли? Ставай и тръгвай, защото има и друг по-лош вариант...

- Чакай... как така... утре Конклавът ще предложи мен за Светия Престол, не може така просто да идваш, който и да си... това е недоразумение, някой ме е наклеветил, всичко ще изясним... нека бъдем разумни, нали, имам какво да предложа...

- Ти май нищо не разбираш. Всичките ти деяния са видни - както казват хората, като на длан. И за теб вече няма връщане назад. И нищо не можеш да предлагаш. Само ще си получиш заслуженото, по начин известен откакто свят светува. Мъртъв си и сега ще плащаш. А и от такива като теб има нужда на тази планета - кой мислиш приготвя магмата за вулканите и леда за полюсите... цяла вечност ще бъдеш полезен там, най-после...

- Ама чакай, кой си ти, че да ме съдиш... аз съм...

- Осъди те който трябва. Аз съм само доставчикът. Тръгвай, че ми писна! - и го подбра, вече грубичко, без повече думи. Да свърши нещо полезно.

Полицията!

"...тя ни пази..."

(из песен на един чалгаджия)

Та да си дойдем на думата, де. Ограбиха колата ми на паркинга за не знам кой си път (не полицията бе, нощни бандити, май). Този път сериозно - счупени стъкла, липсваща аудиоуредба и други неща, и белѹ за доста пари. Дръннах където трябва, и след два часа (!) пристигна скучаещ автопатрул. От автомобила слязоха яки момчета, обилно окичени със златни ланци, попогледнаха резултатите от нощното действие и единият (вероятно старшият, казва ли ти някой, не се представиха) констатира авторитетно:

- Е, па тия будали не са ти гепили акумулатора! ... ша тебе да отидеш в РПУ-то, да подадеш оплакване, показания и т.н.

- Вие за какво сте тук тогава?

- Не е твоя работа. Опрай са... - и си заминаха.

Красота. Добре, че не ме арестуваха за това, че "будалите" не са сварили да ми "гепят" акумулатора. А в РПУ-то май трябваше да отида да подам оплакване, че автокрадците не са си свършили добре работата и са ми оставили акумулатор, колела, волан... безобразие, некадърници! Бива ли така?

Познат опита да се защити от трима бандити със законно притежавано оръжие, но... арестуваха него. Превишаване на "нивата на законна самоотбрана". Значи, чакаш да те заколят и/или застрелят, и чак тогава имаш право да се "самоотбраняваш". Трябва да се знае, иначе... ако случайно оцелееш - в кауша, да ти дойде акъла! Как така ще торМОЗИШ момчетата!

Цигански банди шетат къде ли не, нощно време камикадзета на мотори и коли без заглушители си правят ралита из улиците на градовете, градският транспорт е пълен с джебчийки, "ало" измамите са нормално явление, и вече е публична тайна, че младежите от "all-inclusive" идват в България главно за свободната дрога от всякакъв вид, навсякъде - дори в училищата. Тук заклали бабата за 20 лева, там си запалили 10-20 коли за кеф, а онези там, застреляните... ами те сигурно са си го заслужили! И навсякъде възловите точки завардени от просяци... на фона на графити и потрошени автобусни спирки. Лицето на мизерията. Казал го е по-умен от мен човек.

А полицията ни пази, както по-рано милицията. Вероятно от извънземните, Голямата Стъпка и Джаберуоки. Но това е държавна тайна - шът, защото... а бе вие си знаете! Умната!

Голямата надпревара

Да, точно за нея става дума - надпреварата за усвояване и завладяване на Космоса. Всичко ти е ясно за нея, казваш? Чул си и си чел всичко, дори писанията на Деникен, Казанцев и Кейхоу? Добре. Имаш базисна представа за проблема, но едва ли знаеш всичко (това се отнася и за мен, разбира се, обаче аз знам още малко...)

На всички е известно, че е започнала през петдесетте години на XX век. Грешка. Датира от незапомнени времена - именно незапомнени, защото са минали поне 25 хиляди години. И почти няма документи за този период. Само легенди, митове, и тук-там нещо на глинени или каменни плочки, с клинопис и йероглифи по тях. Шумер и Египет. Малко по-късно и древноиндийски писания - "Рамаяна" и "Махабхарата". Та там си има описани (подробно!) и ядрено оръжие, и летящи чудесии, и пътувания до други светове, и страшни войни за надмощие. Много точно и подробно, включително главната мотивация - конкуренция за пространството между различни цивилизации. Е, преводачите са използвали думичките "богове", "демони", "герои" и "колесници", няма как, тогавашната наука не признава друго... как

да опише например уважаваният Ричард Бъртън (учен и преводач на "Махабхарата", не съименникът му от филмите) ядрено оръжие и космически кораби със знанията си от XIX век? Пък и властимеющите не са много съгласни простолюдието да знае това-онова...

Писания много, и то достъпни. Някои в музеите, други в храмове и светилища. И артефакти колкото щеш, включително радиоактивни развалини в Азия и Америка. Наричат ги "оопарти" (неуместни артефакти, out-of-place-artefacts).

Тези нещица винаги се пренебрегват по утвърдена технология - първо се коментират непълно, след това се осмиват или обявяват за измишльотини и "конспиративни теории". Науката и властта са на друго мнение! Храмове, молитвени аксесоари, легенди на невежи първобитни хора, поетични епоси! Точка! (всъщност, важно е само мнението на властта...)

Нещата малко се позакучили с една част от Тората (книгата, наричана от поповете неизвестно защо "Стария Завет"). Да, точно за Книгата на Енох става дума. Същият Енох, според еврейската традиция и Сефер Йецира - прадядо на Ной, който "ходел по Бога и Бог го взел при себе си на небето". Всъщност

известен и с други имена в документи, по-стари от Тората - Гилгамеш, Тот, Хермес Трисмегист и други. Та с тази част поповете са видели много зор - изземване, преследване, унищожаване, отричане, изгаряне... цели 15 века. Чак в края на XIX век един французин се осмелил и успял да я преведе от арабски на родния си език (веднага бил "отлъчен" като еретик, за изгаряне на клада вече било малко късно...).

Съществуват и по-близки до нас документи. В Британското адмиралтейство и в други архиви - разкази на капитани на кораби и пътешественици за особени събития и артефакти. Дори в известния пътепис на Рьорих "Сърцето на Азия" има потресаващо подробни описания... къде ти, невежествени писаници на суеверни хора и/или конспиративни теории! Точка!

По едно време един фюрер се захванал сериозно с проблема. И хоп - космическа програма ни в клин, ни в ръкав на някакъв си там Вернер фон Браун! Е, практическото приложение на програмата обслужвало строго ненаучни аспекти, но това, което е останало в архивите, споменава освен серията "Фау" и някакъв антигравитационен кораб, построен в Австрия по архивни и/или предоставени отнякъде документи, с

който май са успели да отидат и да се върнат до/от Марс през 1940 година... че и снимки има...

После, както знаем, фюрерът си "отишъл" където трябва, а хората на фон Браун били разделени и разпределени между силните на деня. И ето ти голямата надпревара - кой е по-по-най! И кой ще стъпи първи на Луната и Марс! Дали някой е стъпвал вече, не е особено ясно, обаче е ясно, че големите момчета си имат балистични ракети, разузнавателни спътници, свръхмощни лазери на стационарна орбита и какво ли не още - все елементи на "мирния космос"... без да споменаваме международната станция "Мир", където добронамереното международно сътрудничество направо ще ни извади очите...

Малко сложничко станало по едно време около чудесиите в Розуел, SETI, обратната страна на Луната и "Черния принц", обаче... абе, конспиративни теории! Няма извънземни, никога никакви Галактически съюзи не са ни предлагали да се "връщаме в лоното на цивилизованите светове", ние сме си ние! И други няма! И ще си управляваме и правим войни тук, на Земята, както намерим за добре и с каквото намерим за добре! Който не е съгласен, е терорист. А пък за надпреварата... е, каквото там се получи, ще видим.

Magnus (Великият)

Роди се в годината на Торния Бръмбар, в дома на баронския свинар. Свинарят беше важна личност - осигуряваше пържолите, наденичките и шунката на Негово Височество, и беше взел страха на селяните в селото (Смърд̀ан). А и май на всички в околността, с юмруците си и склонността да се хваща за ножа при всяко недоразумение... и като заколи някого, нищо не можеш направи - баронски човек!

И понеже беше най-малкият, най-грозният, а и най-хилавият от осемте деца, бащата се чудеше какво да го прави като поотрасна. Не става за мъжка работа - нито свиня може да вдигне, нито брадва да развърти, да не говорим да обере и осакати някого в гората, както си му е реда извън работното време в свинарника. Продаде го на селския заклинател за буренце бира, и забрави за него.

Заклинателят беше стар и склерозирал, обаче имаше една Книга, в която си пишеше всичко. Но това не помагаше особено - основната му функция в селото беше правенето на ечемичено пиво (а то често се вкисваше, неизвестно защо, сигурно някой го урочасваше). Отвреме-навреме продаваше някое и

друго шишенце с омайно биле, лечебен еликсир (помагаше на козите, а и на кравите, май), и амулети против брадавици. Когато магийките и еликсирите не вършеха работа, обвиняваше за това текущия чирак. Текущият, защото обвинението включваше як бой, та обикновено чираците не се задържаха дълго - хващаха гората, отиваха да лекуват разбойниците.

Нашето момче схвана бързо как стоят нещата. Научи се да слуша, да чете и пише криво-ляво, и най-важното - да се грижи старецът да бъде винаги доволен от живота. Пое бизнеса. Докато праваше еликсирите и билетата, изобрети нещо много важно - не слагаше описаните в Книгата билки, а обилно доливаше в тях силна бира, маково семе и спирт. Селяните спряха да се оплакват, а търсенето нарастна неимоверно. Нарастна и авторитетът на заклинателя, почнаха да го наричат "магьосник". Е, амулетите пак си бяха тенекиени колелца, ама с брадавиците се свиква... Животът потече спокойно за новия чирак.

Всичко обаче се промени, както се казва, внезапно и неочаквано. В годината на Пора в страната нахлуха войниците на съседния крал, и понеже местният нямаше с какво да се противопостави, набързо изклаха де що имаше опозиция, и изгориха каквото падне. В

това число и барона с неговия свинар, и селото Смърд̀ан. Останалите живи селяни бяха отведени нанякъде, а мизерно им имущество... абе ясно ви е какво става в такива случаи! На заклинателя и чирака не обърнаха особено внимание - за всеки случай, магьосник е това, не ти трябва беля... Но заклинателят се помина - от страх ли, от вълнение ли, кой да ти каже. Нашето момче го погребва зад бараката, в която живееха, събра де що имаше ценно в една торба (най-вече Книгата!), подпали за сбогом каквото можеше да гори, и хвана пътя. Към столицата на новия крал.

А новият крал беше могъщ владетел. Известен с прозвището Милостивият, понеже беше забранил враговете и неплатилите данъците да се изгарят на клада - само ги колева, и им прибираха имуществото. Затова беше могъщ, с голяма армия, голям двор и умопомрачителен дворец. Но... покрай вълненията на кампанията по завладяване на околните кралства нещо се поболя. И легна. А знахарите му не се справяха с проблема, та гробището се понапълни и хазната пак позабогатя... В кралството беше обявен конкурс за лечители, и отвсякъде заприижда куцо и сакато с надежди и намерения за просперитет.

Нашият герой (облечен в дрехите на стареца - поизядени от молците плащ, островърха шапка и ботуши, но дрехи на магьосник!), също се включи в надпреварата. Обаче от самото начало успя да вземе преднина - поиска аудиенция, като обясни, че Негово Величество Милостивият има нужда от него, за да го избави от проклятието на Дракона! Номерът мина - изглеждаше впечатляващо с вехтите черни дрехи и голямата Книга, а и на тайната, която някак си "случайно" изпусна (че е на двеста години и идва отвъд горите тилилейски, с Мисия да спаси Краля) повярваха лесно - физиономията на нашия човек си беше мижава, космата и сбръчкана още от детството му. А и ако не успее, какво толкова - на гробището има място колкото щеш.

Заведоха го в спалнята на краля, където той беше възлегнал от пет-шест дни. По негова молба и заповед на величеството (след като провериха дали няма оръжие), стражата ги остави насаме. Монархът сред възглавниците и завивките наистина не изглеждаше добре - досущ като настинала и отровена с татул коза, почервенял и с течащи очи и нос... абе неприятна работа за монарх, не можеш в такъв вид да присъстваш и на елементарно обезглавяване! Нашето

момче обаче имаше набито око - веднага разпозна симптомите на махмурлука и хремата, и като почна... първо еликсир, против махмурлук; после омайно биле за кози, против хрема; закачи на врата на величеството и един амулет против брадавици, за всеки случай, като през цялото време четеше загадъчни нещица напосоки от Книгата, и размахваше ръце насам-натам. И когато кралят заспа упоен, легна грохнал на един диван наблизо и почна да брои мухите по тавана.

На стражата беше казал, че ще бди над съня на Милостивия и ще го защитава от попълзновенията на Дракона, с цялата си магическа мощ. И да отворят всички прозорци в спалнята, за да могат призованите от него, Магът, вълшебни феи и елфи да се преклонят и закълнат във вярност пред Негово Величество! И никой да не влиза, да не се развали заклинанието!

Стражата и царедворците останаха да нервничат пред вратата на спалнята. На сутринта, благодарение на чистия въздух, кралят се събуди с голямо подобрене. А и хремата май си беше отминала от само себе си, за една седмица. Също като при козите!

Че като се почна едно празненство... Милостивият дори отложи планираните екзекуции (и утре е ден). А в началото на бала послучай чудодейното оздравяване

на краля, самият той съобщи новината, че Magnus, великият маг и лечител от задморските страни, е приел предложеното му поданство, обявява се за херцог и му се даряват земи по негов избор! (нашето момче си избра земите на бившия барон, включително селото Смърд̀ан, което прекръсти по-късно на Благовоние).

И така, Magnus Великият от Благовоние, известен като най-великият лечител, мъдрец, архимаг и алхимик на древността, остана да живее в двореца, близо до краля. Много внимаваше величеството да бъде доволен от живота, да не препива... прекалено, и от време-навреме да се разхожда на чист въздух (като козите). За тази цел преместиха ешафода на сред поляните и горите, и понеже кралят си беше мързелив по природа, екзекуциите понамаляха. А царуването му влезе в анализите на летописците като години на милосърдие, просперитет и разцвет.

След неговата кончина, Magnus се премести в Благовоние, където си построи кула и до края на живота си лекуваше безплатно девиците от околията. Когато и той се спомина, никой не намери Книгата, станала известна още като Некрономикон. Беше изгорена предвидливо - ненужна вещ, така де.

Планетолог

Младежът беше с късмет - син на преуспял бизнесмен (недвижими имоти), при това и влиятелен политик, чието име постоянно се разхождаше из медиите. Е, не винаги в добър контекст - злите езици се опитваха да го изкарат корумпиран мошеник, обаче адвокатите на баща му...

Та отрасна в добра среда. В която бързо се ориентира, че личната изгода стои над всичко. И за нея си струва понякога да се правят неща, които не са съвсем за пред микрофон и камера.

А беше време на фантастичен икономически и финасов растеж, и на невероятен просперитет за бизнеса. Наскоро се даде старт на новия проект за заселване на Марс - фамилна концесия, парцелите се харчеха по-добре от акциите на златото, добивано в астероидния пояс, - но и на Земята имаше още какво да се прави. Защото на Луната работата не потръгна - двата купула излязоха скъпи, и жилищата там... абе не стана, както го планираха. А народът ражда! Деца!

Завърши набързо престижен университет, бащата помогна (другите да зубрят, за нас има ускорени процедури), и веднага беше определен като единствен

кандидат за мениджър на групировката, провеждаща зачистването на Амазонка от растителност. Жилища бяха нужни, не джунгли!

След като там започна строителството на новите мегаполиси, той се премести в Сахара. Строителството е работа за прости архитекти и инженери, не за дипломиран планетолог. Най-престижната, нали, и перспективна професия. Сега обаче е важно да натрупа опит в придобиването и завладяването на терените, да усвои методиката, по която се отстраняват пречките пред бизнеса (разните там протестиращи формации и екотерористи, някой ден ще доживеем протестите да се инкриминират и да се въведе смъртно наказание за такава работа...), и да се готви за истинските изпитания там, на Марс.

И в Амазонка, и в Сахара се справи добре. Личната му гвардия от платени главорези не допусна излишен шум - пет-шест трупа не са проблем на фона на милиардите чист приход. А в личните му сметки се натрупа цяло състояние (или поне това, което простолюдието нарича "състояние").

Време беше да се заеме сериозно с планетология. Модерна наука, занимаваща се с реновиране,

тераформиране и урбанизация на планетите. А вие какво си мислехте? Нещо като геология в астрономически аспект? Нищо подобно, чиста икономика на космоса - как да изстискаш всичко от космическите тела, да ги използваш "до дупка" и да продължиш нататък. Нова наука, революционна и с голямо бъдеще. Земята отдавна беше изчерпана и като ресурси, и като екология (простолюдието още не се досеща за това), трябва да продължим напред. Пионери на бизнеса в близкия космос, а след това - и по-далеч, като му дойде редът... както Американците едно време. Да имате индианци за избиване?

Утре тръгваше за Марс, късно вечерта, заедно с ръководените от него специалисти - с пътническия лайнер на баща си. Един от тях, май астрофизик някакъв си там, не беше много доволен от избора на датата. Рискова била - точно тогава щяло да има "парад на планетите", каквото и да означава това. Майната му на парада. Ние имаме мощни космически кораби. Тръгваме по планирания график. Точка.

Вечерта прекара добре. Даже малко прекали с това-онова. Прибра се в резиденцията си късно, взе набързо душ - и в леглото. Да бъде свеж и дееспособен утре, цял месец път до Марс, не е шега

това, а там... предупредиха го, че в астропорта се очаквала някаква демонстрация, ама това не може да бъде пречка - ще летим, и никакви "екозащитници" не могат да ни спрат! Заспа спокойно, като малко дете, очакващо на другия ден екскурзия до Дисниленд.

И започна да сънува... беше в пълен мрак, около него - само мрак, студ и празнина. Вакуум. И никакви светли вълни и линии, като трептящи струни, май гравитационни вектори... Космосът! Дори не се изплаши, толкова неестествено и неочаквано му се стори, че... И никаво притеснение от този факт, в същност дори не изпитваше нужда да диша... и изведнъж разбра - ами да, аз съм Луната! Огледа се и видя наблизко глобуса на Терра, и това подейства успокояващо. Но тя като че ли не е настроена за общуване, вниманието ѝ е насочено другаде... проследи гравитационния вектор и разбра - там, отдолу, е Венера, в далечината - горещият Меркурий; нагоре - Марс, а после, както си му е редът, останалите от външния пояс - Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон, и тази, новата... ами да, парад на планетите, някой споменаваше за това... Виж ти какво било! Всичките подредени в една линия! И като че ли си

общуват по някакъв начин... заслуша се и почна да чува и схваща какво си говорят:

- ... Вие не можете да разберете - нямате паразити!

- Имаме сапрофити - и в мен, и по луните, усещането е добро... (басов мощен глас, май е на Юпитер), а Уран и Плутон си имат кристали, красиви и умни...

- Не е същото. Питай Венера, тя знае за какво става дума - нали се чисти от тях постоянно, не им дава шанс...

- Вярно е, не мога да ги понасям, много са активни, не ги ща! (звънлив женски глас, трябва да е Венера) - Макар че защо трябва да съм "тя"? Нещо много започнахме да се съобразяваме с модерните глупости на твоите там въшки, имаме си истински имена...

- Знаем мнението ти от последната сбирка, остави Терра да говори, важно е! (това сигурно е Марс, баритон, някак носово говори)

- Вярно е, че имах лошия късмет да съм "умерена", и вече втори път ми се случва да се развъди тая протоплазмена гадост. Преди ми помогнахте с онези, "динозаврите", помогнете и сега!

- Ами ти, ако не си забравила, сама си избра да ги оставиш - и вече толкова цикли се грижиш за тях, изхранваш си ги, обичаш си ги, а сега изведнъж - помогнете! (далечен хрипков глас, трябва да е Плутон)

- Сгреших. Погледнете - плъзнали са навсякъде, и унищожават всичко... и се размножават точно както каза Венера - като въшки! Или като червеи, не знам, усещането е много неприятно...

- Твой проблем (пак Юпитер) - Оправяй се сама, както намериш за добре, този път няма да се намесваме.

- Вече не е само мой. Научиха се да си правят недодялани корабчета, и да прелитат насам-натам, не сте ли забелязали? И докато унищожават последните ми гори, вече имат планове и за вас... Марс знае, вече са там и копаят къде ли не...

- Да, така е, нахални твари, за сега само ги наблюдавам.

- Имат си нова стратегия, "планетология" я наричат. Планетите били създадени за тяхно удобство - богатство за "усвояване", - и като довършат мен, ще се нахвърлят на вас, тогава ще разберете какво ви говоря...

- Обясни, това е интересно - (Юпитер).

- Изсякоха горите ми, изляха в реките, моретата и океаните мръсотииите си, разцепват кората ми както си искат и вадят плътта ми. Предупреждавах ги, не разбраха, продължиха. Сега ще правят същото на Марс. А после, като се увеличи мощта им от мойта и неговата плът, идва вашият ред!

- Дотам ли са стигнали - плътта на майката!

- Нали ви казах на предната сбирка, тогава не ми повярвахте... а сега е вече късно да се освободя от тях с трусове и наводнения. Станаха къде по-лоши от динозаврите - онези поне не ръфаха кората... Опитаха същото и на спътника ми, обаче нали си е защитен с вакуум, отказаха се. Трябва да ги изтребим, разберете, иначе ще стане както с братята в мъглявината там горе - чакаха прекалено дълго, и накрая... знаете какво стана. Намеси се Татко.

- Толкова ли е лошо? Май си права, трябва да ги... Я виж ти какво си имаме тука! (гласът на Юпитер, изведнъж издигнал се до гръмоподобен тътен), - Изхитрило се червейчето и шпионира! Сега ще ти дам едно любопитство, червейче...

Усети как нещо голямо, страшно и могъщо се протегна в неговата посока. Изпадна в паника, почна да отстъпва назад, и още назад, и още... събуди се.

Стана от леглото, разтреперан и плувнал в студена пот. Какво беше това? Ужас! Толкова реално, а в същност - сън. Дали беше сън? Още усещаше вакуума, гальовните гравитационни вектори и гледката на подредените планети... и това, което се устреми към него! Аз не искам! Не съм заслужил! Аз само си гледах бизнеса! И съм само на 25! Моля ви, измамиха ме!

И тогава чу, някъде в подсъзнанието си или каквото там беше: "Чуй ме добре, червей, ако не искаш край на всичко - даваме ви малка отсрочка. Докажи, че си я заслужил! Имаш време само до следващия Парад, до следващата ни сбирка!"

През настъпилия нов ден беше много зает. Успя да прехвърли всичките си налични авоари в създадената по спешност нова фондация. Не се обади на никой от семейството, разбира се, нещата бяха много лични и прекалено сериозни, за да ги коментира. А и нямаше да му повярват. За лайнера до Марс вече не можеше да става дума. Трябваше бързо, много бързо да се залесява, и да се закрият рудниците - няма време!

Данъчна администрация

Човекът си имаше малко магазинче, в което продаваше редки минерали и полу-скъпоценни камъни, за колекционери. Беше в напреднала възраст, и това беше единственото, което му беше останало за прехрана на семейството след глупавия ентусиазъм на младостта и зрелостта - геологията се оказа извън интересите на съвременната държава, имало кой да се занимава с геоложки проучвания, не е ваша работа, по-умни ще го правят! Които знаят как да работят с туй, което намерят, и плащат добре в офшорни сметки!

Вторник. Около десет сутринта. Клиенти няма, а и те обикновено се появяват чак към края на деня. Няма що, ще чака, и днес както всеки друг ден... Вратата се отвори рязко и вътре нахълтаха трима - две доста... снажни жени, и младеж с бръсната глава и небръсната физиономия.

- Данъчна проверка, - изломоти едната жена, - дайте документите на фирмата! - докато младежът избута не особено учтиво собственика на магазинчето от мястото му зад тезгяха и започна да бърника касовия апарат, а другата зорко заглежда витрините и шкафовете наоколо.

- Добър ви ден! Ама не трябваше ли предварително...

- Дали е добър, ще видим. А какво трябва ще кажем ние, ти ще изпълняваш!

Замълча. Намери папките и ги остави на плота. След това седна на едно от столчетата, които използваха клиентите, докато разглеждаха мострите и си говореха.

Едната жена ровеше вече в документацията, а другата се усмихна лукаво:

- Тука да не си отворил и кафене, с тия столчета и бар-плот, а? И кафе машина виждам, и пепелник... ясно, нерегламентирана стопанска дейност... има ли го в предмета на дейност?

Другата разглеждаше бумагите, и зачете:

- Продажба на минерали и ... така... нема такова нещо. Ами сега, кво праим?

Човекът се усмихна:

- Нищо не правим. Кафе-машината е лична, не е фирмена, и служи само на мен. Обстоятелството е удостоверено от медицински орган, ако ви интересува. Кафенето е отляво там, до дюкянчето ми. А пък

столчетата не са забранени от закона, нали? Можете да поседнете и вие, удобни са.

- Хм... Ама защо пушите вътре?

- Това не е ваша работа, нали сте данъчна администрация. Това е, така да се каже, друг "ресор"... и сега не пуша, нали? Или твърдите друго?

- Ще видим тая работа... и какви са тия минерали, нещо минерална вода ли правиш, или какво?

Човекът пак се усмихна:

- Вижте, минералите са богатството на Земята, това което се съдържа в земната кора и се извлича под формата на...

- Да де, за богатство става дума. Постъпи сигнал, че нещо тук не е както се полага - сбирки някакви, тъмни субекти, нерегламентирани доходи... та така де...

- Доходите са си регламентирани и декларирани, проверете... а това, което пише съседа за сега ще оставим без внимание.

- Така си мислиш! Къде държиш диамантите?

- Тук диаманти няма, това не е бижутерски магазин.

- Ами тия неща във витрината?

- Как да ви кажа, това са аметистови друзи, кварц, оникс, доломит, ахати... това тук е цитрин, много хубав кристал...

- Кристали-мристали... абе къде са диамантите, питам?

- Където им е мястото - в находищата със синя глина, и в бижутерските магазини. Тук диаманти няма.

- Значи не щеш да си признаеш. Пешо, я поразрови из тия чекмеджета, и в касата...

Човекът спря да се усмихва:

- Това не можете. Обиск се прави по друг ред, и трябва да го знаете. И от други служители. Та по сигнал, казвате? Не сте ли се запитали още колко "сигнала" е "подал" този човечец през последните десет години?

- Това не е наша работа. Ние тук установихме нерегламентирани дейности, и липса на съдействие от твоя страна пред проверяващия орган... така, пиши констативен протокол, Марче, тук, веднага...

- Така ли? Предложих ви столчета, дадох ви документация, обясних ви което не разбирате... какво още искате? И ако обичате, не ми "тикайте", ако не друго, поне съм доста по-стар от вас...

- Бе я не ми се прави на интересен... стар бил... друго ще ми запееш, като ти трясна акта...

- А не можем ли да избегнем този така наречен страшен "акт"?

- Не можем, освен ако... нали разбираш, доста богат си станал напоследък, ако отделиш... - и многозначително показва с пръсти.

- Богат не съм, и не мисля да отделям нищо.

- Е, ти си знаеш. Прави се на интересен, дъртакът му ниеден! Като ти друсна акта, и като подам доклад където трябва за далаверата ти със скъпоценни камъни, на друго място ще се преселиш. С решетки.

- Чак дотам?

- До там, я. Ти му казваш като хората как да се оправят нещата, а той... поне по един диамант да беше предложил, ама ти си знаеш твоето...

- Добре сте го замислили, рушвет платим на място, в диаманти... - усмихна се пак човекът, - обаче... има едно-две обстоятелства, които май не знаете. Тези "сигнали", както ги наричате, омръзнаха и на други хора, не само на мен. И други едни служители, не като вас, поставиха ето това - и посочи малка камерка под

тавана, - с микрофонче е, в момента се прави запис, и разговора ни се наблюдава, както трябва.

- Ама чакайте сега, господине...

- Я виж ти, изведнъж станах "господине"... от "дъртак ниеден", виж ти... та продължавам... вие се опитахте да ми навредите с неверни данни, което в Наказателния кодекс се нарича "набедяване", и се наказва според член не знам кой си с "до пет години лишаване от свобода и глоба от..."

- Няма такова нещо, по сигнал...

- Не "сигнал", а донос, така му казвам аз... и сега, докато си хортуваме приятелски, изненада!

Вратата пак се отвори, и влязоха хора с униформи. След като приключиха с формалностите и изведоха тримата, офицерът остана, запали цигара и се усмихна:

- Не ви ли омръзна този юнак с доносите? Можете да се отървете от него, знаете как, а и други ще ви бъдат благодарни!

- Нека си живее както си е избрал, все пак никого не е убил, нали? Няма друга радост в живота човекът...

- Е, вие си знаете, професоре. А по операцията, благодаря за съдействието - изгаси цигарата и излезе.

Организация на Обединените Нации

Втори опит. Преди това е било "Общество на Народите", което завършило с провал. По този въпрос има противоречиви мнения на историци и други...

Но сега... велики деяния с прекрасни резултати!

На първо място - мирът, мечтата на всички хора... е, не съвсем на всички... В това число и забраната на ядрените експерименти (специална организация към ООН - "Comprehensive Test-Ban Treaty Organization"). Обаче... войните си продължават, с тенденция да се увеличават - и в Азия, и в Америка, че дори и в Европа (спомнете си жестоките бомбардировки в Сърбия). Ядрените експерименти май си вървят и тук и там, но вниманието е пренасочено към по-модерни (всъщност скрити) чудесии за тотално масово унищожение - напр. версията на творението на Тесла, т.нар. HAARP.

На второ - здравеопазването. Световна здравна организация. Как само звучи, а? Девизът е почти от времето на петилетките, Сталин и "дайте да дадете, другари!". И почна една борба с рака, и с детските болести... Но тихичко през 90-те години цялото ръководство на тази организация беше сменено от служители на MONSANTO, и изведнъж се оказа, че най-

страшното нещо в света е тютюнът - не отровните добавки в храните, не унищожаването на околната среда от индустрията, не петролните гадости, не изчезналия (вече) озонов слой, не токсичните и радиоактивните отпадъци, изхвърляни в океаните...

После могъщата организация почна да обгрижва проблемите на популацията, растяща в геометрична прогресия. По един много интересен начин - чрез закрила на педерастите и мигрантите от всякакъв вид. Не чрез контрол на раждаемостта - в някои изостанали райони на Азия и Африка чифт самка/самец (не точно мъж/жена, понеже тези понятия вече се размиват), - пръкват на бял свят по 10-15 дечица, които са обречени на същата съдба като родителите си... и вече сме около 10 милиарда, а някои учени твърдят, че Земята може да поддържа нормален живот само на около 4-5, не повече...

И така, всичко е наред. ООН. Мир, здраве, щастливи народи. Много нови типове оръжия, много здрава и доволна хранителна и фармацевтична индустрия, много щастливи педераста (извинете, гейове...) и мигранти. Глобално щастие. И глобална банкова система... оорс, това май не е функция на ООН... или всъщност е, казва ли ти някой?

Чудесата на съвременната медицина

Новото "Ламборгини" като че ли е създадено точно за него! Специална поръчка, наистина - двигател 600 коня, салонът - направо приказка, а озвучаването... като на концерт, не бе, направо като в студиото, кристално чисто и басите... Да! Да караш такова нещо в нощта те "вдига" по-добре и от прахче!

Известен музикант, един от Топ 10, може да си го позволи. Особено след световния тур, вече не брои какво се трупа в банката. Работа за счетоводителите. Не това е важното - главното в живота е да си известен, VIP с милиони фенове, музика, за която си струва да забравиш всичко... и кефовете in between!

Профуча през градчето със 120, малък дрифт на завоя, права отсечка, сега по естакадата... добре, вече сме на магистралата. Най-лявата лента, газ, всички фарове... и аудиото до дупка! 180, 230, 280, 310, 320, 370... 460... Потокът коли отдясно си е направо спрял, двигателят ръмжи като ... а "Ламборгинито" държи пътя като самолет! Това е! Още газ! 500!

Само че... лагерът на предното ляво колело започна да прегрява - имаше малка шупла в черупката, фабричен дефект, който убягна на качественения

контрол... топлината се разпространи към главината и диска, дискът започна да вибрира лекичко (ревът на мотора заглуши този шум), и датчикът на спирачката викна "грешка"; компютърът прие сигнала, и изпълни зададената процедура съвсем правилно... челюстите блокираха само за миг колелото, милисекунда по-рано от тези на другите колела...

Автомобилът зави рязко наляво, блъсна се в мантизелата, превъртя се грациозно във въздуха и кацна на тавана си в насрещната скоростна лента. Плъзна се сред рояк искри и трохи от стъкла, като сееше парчети и детайли от каросерията след себе си. А насреща - друга "мълния"... другият не успя да избегне сблъсъка, и неговият резервоар се взриви, като поля и шестте ленти с море от пламък. А "Ламборгинито", поето от взривната вълна, пак литна. Този път се приземи извън пътя, на четирите си спукани и разкъсани гуми, и инерцията го понесе към заградителната мрежа. Последното, което замаяният от бързо редуващите се ужасии шофьор видя, беше стоманеният кол от оградата, устремил се към гърдите му...

Дори не усети болка, когато излетя от седалката през несъществуващия вече покрив, и се приземи в

туфа трева и цветя. Тялото се преметна няколко пъти и накрая се спря, със стърчащ от гърба кол и тук-там кости, показали се през дрехите... колът се заби в земята, и тялото остана с лице към небето. Автомобилът продължи още стотина метра, и спря в едно дърво. Избухна, а след това пламъците тихо го обхванаха. Някъде далече се чуваха трясъци, гърмежи и викове, но това вече не беше важно.

Видя звездите. Там горе, в небесата. И всичко почна да избледнява, обви го милостива тишина и покой... а над него се надвеси нещо... почти човек, леко светещ силует. Чу и разбра:

- Не, това още не е край за теб. Имаш още много да правиш тук, на Земята. Той е милостив, и ти дава шанс да продължиш. Не го пропилявай!

После изгуби съзнание.

След като линейките изнесоха телата и труповете от магистралата, дойде неговият ред. Санитарите прибраха обвития в кървави парцали човек, и машинално поставиха окървавения кол, лежащ до него, в носилката.

Имаше пулс, и хеликоптерът го достави навреме. Разпознаха го ("мултимиллионер!"), определиха го като

"приоритетен" и веднага го вкараха в операционната. Подготвиха го бързо - май имаше множествени фрактури на крайниците и тежка гръдна травма, някой беше извадил този кол... после ще видим кой! Бързо, анестезия, кислород, кръвна група нулева "плюс", ажур... отваряме!

- Докторе, момент - извика анестезиологът, - пациентът отвори очи!

- Невъзможно, давай анестезия, режем...

- Ама той иска да каже нещо, мърда, опитва се да...

- Как ще мърда бе, целият е натрошен, с разкъсани органи, виж дупката и кола от нея (кой е домъкнал тоя кол, бе?)... вие екип ли сте или зяпачи?

- Гледай, докторе, нещо става... - ревна опуленият анестезиолог.

И видяха как раната на гърдите започна да се затваря - остана само розов цикатрис. Такива имаше и по краката, и по ръцете. А пулсът... нормален, 60 удара в минута! Една от сестрите припадна, а останалите се отдръпнаха инстинктивно назад, когато пъциентът се надигна на лакти и седна на операционната маса:

- Къде съм?

- К-к-как къде, в о-операционната - запелтечи хирургът, - ще о-оперираме...

- Няма. Съвсем добре съм, само малко ми се вие свят. Кой ме докара тук?

- Ами ти, момче, ка-катастрофира... страшно, целия си натрошен, трябва...

- Нищо ми няма, нищо не трябва. Къде ми е колата, "Ламборгинито"?

- К-каква кола бе? Ами ти причини такава верижна катастрофа, че... пет клиники работят пострадалите.

- Ставам! - и наистина стана, - искам си дрехите и адвоката! Не знам какво се случва тук, но ще си изясня, и някой ще си изпати! - дръпна една престилка от закачалката, облече я и излезе. Екипът остана на място, само анестезиологът се затича след пациента и започна да го убеждава да си легне. Не успя.

После се получи много интересно. Камерите на клиниката бяха запечатали внасянето на тялото на музиканта, напълно безпомощно и опаковано в кървави дрипи. Както и излизането на същия този музикант малко по-късно, в дамска бяла престилка (установи се, че една от операционните сестри се е преобличала в операционната, преди да настъпи

кризата...)). И тези видеозаписи някак така, от само себе си, се появиха в анонимен - както се оказа! - профил на "Фейсбук". И в "Твитър", и другаде.

На другия ден клиниката беше обсадена от телевизионни екипи, и от какви ли не други медии. Всички напиреха да интервюират хирурга, направил чудото с известния рок-музикант. А той съвсем скромно им даде тази възможност. Обясни, че работи от известно време по нова спешна методика, която тепърва ще патентова. Не, не може да даде подробности, процедурни формалности, нали разбирате... важното е, че пациентът е добре. Къде е той ли? Ами изписахме го, в резултат на бързите ни действия. Прогнозата е добра, всички изследвания го показват... Нобелова премия ли? Добра идея, ще помислим...

И наистина, защо пък не? Защо да не се възползваме, си помисли хирургът. Така или иначе, пропуснахме добрите приходи от операцията, от евентуалните процедури, от присадените даджи и другите екстри, както и от последващата поддръжка на пациент в кома... и то богат пациент! Златна мина! Жесток пропуск! Верижната катастрофа се превърна в огромни печалби за много колеги... първо за тях, след

това за погребалните агенции... така, че да видим какво можем да извлечем от ситуацията като компенсация! Данни за случая ще слобим, процедурата можем да замъглим до неразбираемост, нали, а необходимата политическа подкрепа ще обезпечим... имаме там двама сенатори - единият с кардиологични проблеми, другият с карценом... сега да обмислим интервютата в медиите!

Специалните служби също "интервюираха" хирурга и целия екип. Нищо не стана ясно. Мистификация някаква, или трик за повдигане на имиджа... често срещано явление тези дни. Отказаха се, обади се този онзи с влияние... и архивираха материалите.

А музикантът стана №1 във всички класации, получи и "Грами". Но промени начина си на живот. Не си купи нова кола, спря дрогата и амфетамините, и започна да се интересува от екология, гладуващи деца и дарителство. Никога повече не помисли за клиники и рекламирана медицинска помощ - беше видял всичко "от вътре". И беше разбрал най-важното нещо - животът и смъртта са функция само на самия теб. И продължи така, обичан и известен, много дълго.

А музиката му... знаете я, няма друг вариант!

Правила на играта "Живот"

<File_No%/gr%shit?%0%0/@0%bu%?_bulgarian.txt

Pravila_obshti_polojenia.txt

Даваме ги във връзка с това, че "Help"-файла в продадените копия е изтрит, за което виновните ще бъдат наказани (виж *Zabelejka_5.txt* - Заб. 5).

Vajno_utochnenie_1.txt: става въпрос за играта "Живот" тип "Човек" - за другите игри нашият екип не отговаря (например "Лъв", "Хлебарка", "Папуняк", "Шебек", "Свиня" и др., както и популярната напоследък "Вампир", които не са в предлагания от нас пакет) (виж *Заб.5*).

Vajno_utochnenie_2.txt: играта се играе на хардуер тип "Земя" (виж *Заб. 4*) - за опит да се зареди на друг хардуер, не носим отговорност (виж *Заб.5*).

* * *

Както е известно, програмистът, създал играта, е същият, написал софтуера на всички игри, както и на много популярните екстри към тях ("Земетресение", "Потоп", "Чума", "Ядрена война", "Апокалипсис" и др.). Не носим отговорност за кракнатите и разпространявани напоследък на пазара пиратски версии (виж *Заб.3*) - в момента водим дела срещу

нарушителите, и след решението на Съда ще известим позицията си (*виж Заб.5*).

Играта започва с въвеждане на: географско място, адрес, пол, обстоятелства по зачеването, религия, други - в "Профил на играча". Профила се активира в момента на процедурата "Раждане", при което участват и други играчи с подходящи аватари (майка и акушер-гинеколог). По-късно в играта се добавя име ("Аватар на играча"). Автоматично могат да се включат и други ролеви функции и аватари (например баща, в зависимост от версията), обаче това не е задължително (*виж Заб.5*).

Целта на играча е да привлече и задържи около себе си възможно най-голям брой партньори и парични знаци, чрез различни игрови средства (*виж указанията в Help-файла*), и да достигне най-високия статус. Изборът на средства и оръжия е неограничен - труд, късмет, лъжа, послушание, сервилност, хитрини, подлост, предателство, лицемерие и т.н.

Играта има пет нива - "детство", "юношество", "зрелост", "старост" и "кончина". На всяко ниво съществува набор от препятствия/чудовища, които се появяват внезапно и трябва да бъдат преодолявани в

хода на играта. Обичайният набор препятствия и чудовища в базовата версия са "родител", "учител", "полицай", "наборна комисия", "началник", "данъчна служба", "прокурор" и "съдия". В по-новите версии са включени допълнително "приятел", "свещеник", "адвокат", "доктор", "медии", "политик", "банка", "роднини" и "изненада".

При преодеяване на препятствие и/или чудовище играчът получава бонус (усмивка, почивка, парични знаци, любовник/любовница, овации, шефско място). При непреодоляване получава санкции (подигравка, оплювка, шамар, кютек, болест, банкрут, заробване, затвор, СПИН, катастрофа, ликвидация).

Успешният играч излиза от играта в края на ниво 5 - "кончина", при наличие на събран достатъчен брой партньори, парични знаци и статус (*виж Заб. 1*). Неуспешният се изхвърля от играта автоматично при натрупване на определен обем санкции (*виж Заб. 2*).>

* * *

Zabelejka_1.txt: Най-добрите играчи са публикувани на уеб-страницата ни в раздели "История" и "Рай", които обаче напоследък се атакуват от хакери и са заразени с вируси (*виж Заб.5*).

Zabelejka_2.txt: При успешно излизане от ниво 5 - "кончина", играта може да бъде заредена повторно. При неуспешно излизане (изхвърляне, на което и да е ниво), лицензията на продукта се заличава и играча се добавя към файл "Ад" (не се публикува, само за служебно ползване, виж Заб.5).

Zabelejka_3.txt: В пиратските версии съществува обем признаци, по които могат да бъдат разпознати. Така например, в някои от тях средствата/оръжията: *лъжа, сервилност, хитрини, подлост, предателство и лицемерие* са изтрети от сорс-кода, а вместо тях са добавени: *набожност, честност, вярност, жертвоготовност, героизъм и благородство*. В други версии (пак пиратски) към наличните оръжия в оригиналния сорс-код са добавени: *педерастия, лесбийство, банкова измама, кражба на пари, фалшификация, партийна принадлежност, кражба на органи, държавна измяна, емиграция, лъжесвидетелство и хакерство*, а към бонусите: *фелацио, секс-оргия, содомия, напиване-до-припадък, садистичен кеф, безкраен кайф, присаждане на орган, реанимация и вечен живот* (виж Заб.5).

Zabelejka_4.txt: Напоследък в следствие на хакерски атаки, бъгове, вируси и ползване на

нелицензиран софтуер, се наблюдава (в единични случаи) аномално поведение на хардуера като:

- изригване на вулкани; бунтове и демонстрации; нерегламентирани в сорс-кода войни и епидемии; финансови/банкови/борсови спадове и кризи; земетресения/цунамита,

и индивидуални сривове като:

- зависване на операционната система за неопределено време (кома, алкохолизъм и еуфория на играча), прехвърляне към друг аватар (кражба на документи и/или фалшификация на такива), или съобщение "Error" с неясен номер и адрес.

В такива случаи Ви съветваме да се логнете на сайта, с помощта на наш софтуерен доктор да свалите "лекарство" (след като заплатите цената), и по предписанието на доктора да добавите сваления файл към предварително закупения продукт. Може и да помогне. В случаите на непрофесионално извършени и/или неплатени и нерегламентирани операции не носим отговорност (*виж Заб.5*).

Zabelejka_5.txt: Ние никога за нищо не носим отговорност - играете вие, а не ние.

End_of_file>

Възходът на Родината

Гордо се извисява Стара Планина, до ней Дунава все така си синей, независимо, че е малко замърсен. Слънцето безгрижно огрява Тракия и съседните земи, а над Пирина нещо пламеней – изглежда пак има горски пожар.

Равнините около Балкана и Пирина са изпълнени с плодови, билкови и зеленчукови градини, с горички, храсти, бурени, бараки, колиби, хотели, мотели, градове и села. Блеснали са житата, току-що окъпани от топъл киселинен дъжд, и почти няма край на шир и дълж. Няколко стари ТЕЦ-ове (на концесия, вечна) допринасят за идилията, като добавят към пейзажа пухкави къдели от пушиляк. Бог въздъхне, вятър вземе, че лъхне, а зад виещата се къдрава лоза тихичко са се закътали полянки с коноп и марихуана.

Някой ей-там кротко си лей брилянт-сълза, докато друг с помощта на чуждестранни инвеститори строи огромен завод, с яки бетонни стени, за народа. Стройната Калина се вие чисто гола на сцената на порно-клуб край брега усамотени, а отпред окиченият със златни вериги Явор прави сметки как да я пренесе през южната граница без документи и без да плати.

Един ален мак самотен, нейде в зелена нива е разцъфнал с амбицията да се размножи, за да повдигне с опиум благосъстоянието на местното население от Андрешковци. Наблизо уморен до смърт полицай просъсква: “Не човек, а желязо!”, докато слага белезници на скрилия се в същата нива доставчик на семе за още алени макове. Народът, състоящ се предимно от братчета на Гаврош, през това време въздиша под едрите звезди над Фамагуста, докато си почива от брането на портокали.

Не особено известен репортер на име Паисий (според регистъра на населението всъщност чер арапин, бял мерцедес язди) също се е запътил натам, за да интервюира неразумните юроди с въпроса: “Поради что се сра̀миш да се наречеш...”, като последната дума ще сменя в зависимост от етническата принадлежност и сексуалната ориентация. Интервютата ще бъдат публикувани във Фейсбук и Туитър, със снимки и адреси, и с телефони за връзка. Файлът с всички интервюта ще бъде разпечатан на хартия, подвързан и изпратен в някакъв манастир в Атон, неизвестно защо.

А равнините продължават да си се ширят на шир и на дълж, макар да са нагъсто нарязани от разбити

шосета и магистрали, а и от оня път, дето алее там отвъд. Тук-там мърдат все още непресъхнали реки, зареждайки напукани язовири, пълни с толстолоб и шарани, а законно отдадените също на вечна концесия ВЕЦ-ове пускат скъп ток на градове, паланки, фабрички и капанчета за дюнер. И понеже човекът е човек, когато е на път, тирове разнясат всякакви обмитени и необмитени стоки (въпреки плана "Макрон), а дядо Йоцо стои на един баир, гледа ги и си записва нещо в таблета. В същото време хъшовете в Браила (в това число и Бръчков, и разни други) пият и пеят, и мечтаят някой да ги освободи от тежко иго митничарско. Един от тях вече е решил на чартира някакво дунавско параходче, и с момците да прокарат нов канал от/до Родината - без да се налага плащане на джоб на тези изедници! Готови са и кръв да леят днес!

Малко по-на-юг, откога се е зора зазорила, оттогаз е и войска завървяла – юнак до юнака, баджак до баджака. И женски юначки също. Мила моя майно льо! На мирно учение на НАТО, да се учат бой да водят за българско име. Против Русия. И войвода си имат – отвъдокеански баш-юнак, генерал! Маждраците са втора употреба, возилата – трета. Даже и с черешово тòпче са се снабдили, чрез обществена поръчка и

доставчик Мунчо. Гаранцията е валидна до първото пукване, което (пази Боже!) - може да стресне Европа, па и Русия току-виж скокнала Клисурата да брани! - затова топчето е само сценичен реквизит, барут за него няма съгласно обществената поръчка. И главният топчия, Боримечката, така е по-спокоен, и Кириак Стефчов (заместник-войводата), така е съгласувал нещата с който трябва. Напред - бдинци, левове, титани! - докато Марица още шуми! А и докато Райна Княгиня още не е ушила нов байрак! И със самолетчета далаверка ще спретнем, междувременно! Напред!

Някъде в столицата на тази земя, приличаща на човешка длан, в този момент Дяволът млъкна, и без да си налива повече от абсента, а и без да се чука с никого, запронизва наляво и надясно с поглед зелен, и продължи: "Кой си е позволил без мойта санкция да изнесе Тракийското съкровище? Нищо, че е копие! И изворът на Белоногата сте оставили да пресъхне, некадърници! Секнаха доходите от минерална вода! И още... не ви ли стигат скандалите с апартаментите, офшорките и магистралите, вие какво, искате Юнакът Балкански да се събуди ли? За наказание ще напишете за домашно три пъти на шльокавица Конституцията и Наказателния кодекс в последната им редакция, и да

не съм чувал пак за Балканджи Йово и капризите му – хубава Яна да е тук до сутринта, не ме интересува вярата ѝ! Да си вярва в каквото ще, на мен ми трябва за други работи! И... искам още педераси и бежанци по тези земи! Айде вѐн!” И си наля от абсента.

Някъде по южното черноморие задъхан младеж нахълтва в нощен бар, и развълнувано съобщава, че току-що е видял бяла лястовица - на жицата на далекопровода към Турция! След секунда тишина всички се опомнят, и почват да се смеят. Тоя какви ги дрънка? Лястовици няма вече от години, камо ли бели! Ще се оправяме и без тях! И вече не са актуални далекопроводите - в газопроводите е далаверата! Пък и лястовиците... май не стават за ядене и мезе...

По градове и паланки шарят насам-натам разни "патриоти" в предизборни надпревари - кой ще удари кьоравото най-напред, на другото майната му!

А в тъмната дѐба един бивш дякон с няколко маслинки в чантата продължава да обхожда шепата останал народец, и да му говори без умора приказки за чиста и свята република. Обаче Юнакът Балкански си спи дълбокия сън, и сънува светло бъдеще, донесено от не-знам-кой-си. Може би от Santa Claus...

Модерно оперно изкуство

След като чух рекламата може би за стотен път, не издържах и си купих билет. За премиерата на модерното оперно произведение, което *"... ще можете да видите и във вашия град, само на... и само за..."* (напоследък като видя телевизор, и започвам да се оглеждам за по-голям чук). Та ето ме в сградата на драматичния театър, за премиерата на супер-произведението - "Съвремие", - на известния български композитор и драматург Не Знам Кой Си!

Залата е почти празна, но не ми пука - аз съм на първия ред. Така де, като ще е гарга... май ще почва. Светлините плавно се тушират, и - увертюра. В ми-мажор. Не знам защо ми напомня тази от "Jesus Crist Superstar", може би заради ритъма и доминиращата електрическа китара, обаче има включени и балкански елементи - и бузук, и гайда, а по едно време май улових кавал...

Гръм на тимпаните и чинелите - завесата се отваря, и разкрива в преден план... реклама на известни кремвирши, плюс още една на фармацевтично чудо! Сцената се завърта, звученето става минорно, рекламните пана се сменят от типична кухненска

обстановка, из която напред-назад се щура героиня (гола от кръста нагоре, татуирана обилно), и тя запява мощно в стила на Монсерат Кабайе:

*Аз все му готвя, а него го няма -
къде ли, с коя ли пачавра голяма...*

(хорът припява: "Кремвирши с лук, кремвирши...")

Вратата в дъното се отваря, и влиза героят (също гол до кръста, също татуиран) - тичешком, и пее:

*скъпа, дойдох си, ето ме тук,
няма да правя вече на пук...*

Тя:

*платил ли си ток, телефон и вода,
че вчера пристигна бележка една...*

Той:

*тока платил съм, но не и трите -
защото вече свърших парите!*

Прекъсване - тишина, в която хорът изпява мощна реклама на дезодорант, перилен препарат, някакви хапчета и как да се чете листовката им.

След това действието продължава със семеен скандал за пари, за някакви кучки, въпроси къде тя е спала оня ден и други подобни, с прекъсвания за реклами на това-онова. И изведнъж... ритъмът се нажежава, съпроводът през модуляции минава в си-

мажор, вратата в дъното пак се отваря, и в индийска нишка влизат пет еднакво изглеждащи типа (черни костюми, разкопчани разгърдени ризи, бръснати глави и небръснати муцуни, в дясната ръка дайре, под лявата мишница - дебел тефтер), и като маркират бясното темпо с дайретата, изпяват в унисон:

*данъци, данъци, данъци - дай!
иначе, значи, очаква те край!*

Почвам да се изнервям. Ега ти и производението. Остава да изпеят прогноза за времето между рекламите и да дадат справка за резултатите от изборите! Почти познах - пак пауза, някъде отгоре се спуска огромно пано с позната бутилка и надпис "Пийте през лятото...", от бутилката плисва нещо кафяво (то не било пано, то било... голям монитор!), и докато аз рефлекторно се дърпам назад - да не ме залее кафявата гадост, - чувам хорът да пее мощно:

*премиерът гордо днес се похвали -
ще имаме още три магистрала!*

Не издържах. Почти никого не настъпих, докато бягах в тъмното към изхода. Край. Никакъв модернизъм вече, никакви такива... отивам да се натряскам на Алея №1, там поне няма политиканти и мониторите не праскат реклами... прекалено често.

Хармонично общество

Черненко влиза на пръсти при Първия:

- Христос воскресе, Другарю Брежнев...

- Андропов вече ми докладва!

(съветски фолклор)

Имало едно време една планета... ама то не било само планета, било направо нещо за чудо и приказ! С океани, пълни с най-различни живинки; с планини, реки и морета, край които да се заселиш било направо... щастие е слабо казано. Дори някой предварително почистил от динозаври и дракони, останали тук-там само гущерчета ситни и някоя и друга змия, като намек за какво е било преди.

Та там същият този "някой" пръснал съществата, които по-късно сами се нарекли Homo Sapiens (сиреч Човек Разумен). И казал им да се плодят и множат.

И те почнали. Отначалото съвсем предпазливо. И боязливо. Ровели си земята кротко, опитомявали това-онова, ловели си рибка в реките и моретата, и си живеели щастливо. И на никого не пречели, в това число на съседите. Слънцето, от най-добрия звезден клас, си изгрявало и залязвало (дори и Луна се появила по някое време, която също почнала да изгрява и залязва), ветрове подухвали както си трябва,

дъждец ръсвал отвреме-навреме за напояване на това, що имало хлорофил, и навред царяло доволство, плодородие и благодат.

Обаче един наблюдателен тарикат изобретил колелото. И се появили някак от самосебе си разни приложения на това колело, обаче най-страшното било каруца (отначало - двуколка, после с четири колела, сетил се един друг тарикат да впрегне отпред я козел, я магаре... стигнали и до коня). И се почнало... пътуване надлъж и на шир.

А като видяли това-онова, Разумните разбрали важни неща:

- а) Тревата в другите села е по-зелена,
- б) Рибата и дивечът там са по-обилни,
- в) Жените са по-секси и по-давателни,
- г) Там по-добре обработват земята!

И веднага изобретили лъка и стрелата, а ножовете и плуговете преработили в копия и мечове. И - хайде в другите села. Които имали повече стрели, се сдобили с повече села, жени и обработвачи (нарекли ги роби), и настанало доволство. Временно. По-тарикатите измежду доволните се нарекли "вождове", а още по-тарикатите си измислили още по-сладка работа - нарекли се "жреци", и престанали да работят, слугуват

и воюват. Само си служели на нещо, което единствено те разбирали (след като го измислили) - разните му там духове, тотеми и т.н., за обща радост и просперитет на останалите! Разбира се, срещу съответните богатство, статус и имунитет...

Но еволюцията си нямала друга работа, та пробутала идеята за окрупняване на бизнеса по сдобиването с това-онова. И хоп - ето ти царства! Със съответните царе, религии, царедворци и армии. Веднага, като по чудо, се появили и необходимите изобретатели - да допълнят арсенала де с балисти, де с катапулти и гръцки огън. За пълното щастие липсвало само още нещо... напънали се, и измислили парите. На няколко пъти. И настанало хармоничното общество - който има повече балисти и пари, е по-по-най, другите да слушкат и бачкат, иначе...

Обаче... много били станали царствата. Така не може. Ред трябва да има. И законност. По-малките царства ще бачкат за нас, а ние ще им помагаме, значи, с мъдрост и знание - така казал един тарикат, и докато другите се усетят, измислил понятието "империя". Всъщност не бил първият, който се сетил, но бил първият, който успял. И ето ти най-после - истинско хармонично общество. Със закони. А там си

било писано - кой е патриций, кой плебей, кой роб, и най-важното - кой е по-по-най, т.е. Импертор. Някъде по далечни земи на Изток също имало подобно нещо, и там имало тарикати.

И така, дълго време едни бачкали, други ги учили как да бачкат, на тези които не слушали както трябва - режели главите, и всички били щастливи. Най-щастливи били религиозните деятели, разбира се - на тях не се падало нито да воюват, нито да бачкат. И изведнъж, от някъде си (не е много ясно откъде), се появил един размирник. И почнал да мъти главите на хората - това не е правилно, онова е против изначалния замисъл на Отеца, а поповете са най-обикновени паразити! Бързо му намерили цаката, уважили го както било прието по това време - качили го на две кръстосани греди, и край на проблема. А най-близките му приятели забравили учението и ударили келепира - направили си нова Църква, със същата функция като останалите религии (виж по-горе), нарекли я на негово име (след малко размирици и инциденти), и потънали в мечти за безоблачно бъдеще.

Но не би. Той бил възкръснал. Някои казват, че всъщност изобщо не бил умирал. И че бил пратен

май... ами да, точно от същия, който първоначално засял планетата с онези, на които наредил: "Флодете се и множете се!" Доста люде научил размирникът на ум и разум, учението му плъзнало надлъж и на шир под различни имена. И ето ти беля: на новите попове им се наложило да воюват! Против тая противна и нецърквоугодна ерес! Пречи на хармонията!

И се почнало, вече много сериозно. Поповете, разбира се, били изначални хитреци (по-тарикати от тарикатите), та му намерили колая: пак други да воюват, а те само да ги напътствуват: "В името божие!" Появили се и други религии (някои от тях се нарекли "идеологии"), но и там същата позната йерархична схема - попове (идеолози), политици, простолюдие, роби, и хармонично общество, базиращо се на Закона (т.е. на Златното правило - който има повече злато, е най-прав). Разбира се, неуморните изобретатели предоставяли все нови идеи за душегубки: барут, картечници, летящи чудесии, газове и щамове, ракети, ядрени джаджи, лазери и т.н. И така си продължава вече... дявол знае колко време! Откакто свят светува. Докога?

Ами докато на Онзи, който ни пръсна и пожела да се плодим и множим, му писне.

Пътят на героя

Не, не става дума за Конан или Батман. Ще си говорим за един истински, добре познат... или не съвсем добре, но все пак - реално съществувал герой.

Херакъл. Роден от човешка майка в Елада, и въздигнал се в небесата, след като умрял: и двете твърдения са абсолютно неверни. Не е роден в Елада, а много преди това - в древна Тракия, - и когато гръцките градове-държавици се появили, е бил вече доста стар. На няколко хиляди години. И не е умрял, защото боговете и техните деца не умират и не могат да бъдат убити, освен по един много специален начин, за който обаче няма да ви кажа нищо.

Баща му наистина е бил Гръмовержецът, Зевс, Царят на Боговете. Майка му - не съвсем обикновена тракийка (кимерийка), - е била Посветена, Жрица на Орфей (орфизмът е нещо много по-старо от крито-микенската и елинската култури и вярвания, датира още от времето на Атлантида или Ат-Талан - времето на земното могъщество и просветеност, но това е друга история). Та Зевс е бил запленил не само от красотата на тази жена, но и от нейния ум, знания и ерудиция. И ето ви го на белия свят Херакъл (ще

използваме тракийското име, другите са му дадени по-късно), - красив, умен, могъщ и безсмъртен!

Какво по-хубаво от това, ще кажете. Да да, ама не. С такъв последователен, коварен и упорит враг като Хера, по-добре да не се раждаш. Нито родната му майка, нито самият Орфей са били в състояние да го защитят. Зевс също. И се наложило да се крие дълго време в племето на едни позабравени същества - кентаврите, изчезнали много преди да се появи Червената книга. Това племе обитавало планински райони - естествени крепости, умело подсилени от тях с това, което днес наричаме "магия". Или свръхтехнологии, което си изберете.

Та там бил на сигурно място - майка му го скрила при приятели (траките и кентаврите имали добри контакти, всякакви), а Олимпийците не припарвали в техните земи, понеже... ами те били преки наследници на Титаните, и са били равностойни противници на така наречените "богове"! Там Херакъл имал късмета да се запознае с Хирон. Който пет пари не давал за Зевс и другите от Олимп, защото ги познавал добре. А поназнайвал и това-онова за епохите преди Голямата война и след нея. Оттам и желанието да помогне на младежа, а може би е имал и други цели.

Небогоугодни. За това и запазил доста от знанията си в тайна.

След като получил солидно образование при Хирон, решил да пообиколи света. Обаче без всякакви там летящи колесници, гръмотевици, мълнии и други подобни. Само с дебела гьостерица, меч, лък и стрели (които владееел добре), и с ветроходно корито за превозно средство. Пътувал от земите на Златното Руно (съвременна Грузия), през Черно и Средиземно море, та чак до сегашната Южна Америка. Там, в Америка на онова време, се прочул като Кетцалкоатл, каквото и да значи това на езика на ацтеките. Сигурно доста добрини е направил, защото, когато в по-късни времена испанците дебаркирали по онези земи, ги объркали с пратеници на Добрия бог. И разбрали, че не са чак когато било много късно...

Добро ще да е било коритото, щом не е потънало някъде по пътя - тогава на безсмъртния щеше да му се наложи да ходи пеша по дъното на океана, и кой знае какви патила щяха да му минат през главата! С октоподи, калмари и китове май не се е бил! Та докато пътувал, се срещал с ацтеки, и с етруски, и с хети, и с други варварски племена. Срещите не били миролюбиви, а и тези племена не са известни с

пацифизъм. И не били случайни - винаги зад тези патила на младия Херакъл се виждала дългата ръка на Хера...

После помогнал на Фараона да изчисти земята си от хетския опит за нашествие, и това родило преданието за "Авгиевите обори". Защо така, е загадка - нито фараонът се казвал Авгий, нито за някакви обори ставало дума, а за територията между Нил и така наречените "Херкулесови стълбове", които не са именувани случайно. После бил известно време в Азия. Не само от любопитство. По тези земи върлували останки от стадата на динозаврите, оцелели след катаклизма, предназначен за тяхното премахване. Това, което е свършил там, е стигнало до нас само като митове - разните там хидри, страшни лъвовете/бикове, дракони и какво ли не още. Пълна мъгла и легенди. Сигурно е само едно - от тогава на Земята наистина няма динозаври (с изключение на малките им братчета на остров Комодо).

Отвреме-навреме се връщал при Хирон, да сподели опита си и да научи още нещо, но по времето на големите трусове, пренаредили сушата, е бил далеч. Тези трусове май са били "подарък" от Зевс и Хера, но за това няма оцелели документи. Та Херакъл

не е можел нищо да направи както за спасяването на племето на кентаврите, така и за спестяване на много от неприятностите, сполетели траките. И да си вземе последно "сбогом" с майка си и с любимия си учител. Опитвал се после няколко пъти да организира походи до тези земи (легендата за Аргонавтите и Златното руно - вероятно това "руно" е събирателен образ на мощни артефакти, които кентаврите са притежавали).

След това идва елинският период. Подвизите му и в Тива, и къде ли не другаде са описани подробно в древногръцките митове и легенди, за това няма да се спираме на тях. Само ще уточним, че когато Орфей слиза при Хадес (не само за Евридика, а и за по-важни работи), с него не тръгва Тезей, а самият Херакъл. И в "Илиадата" името "Ахил" май е измислено, става дума очевидно за нашия човек, и то без изсмуканата от пръстите на драскача "ахилесова пета", която си е очевадна глупост (самата Троянска война е гювеч от подочути истории, които не се базират на никаква историческа достоверност, но това е друга тема).

След края на Елада, когато по тези земи нахлуват акадийци и други северни племена, известни като "данайци" и "черкези" (същите тези, които в наши дни се наричат "гърци"), Херакъл пак отпътувал. Този път

по суша, но отново към Азия. Може би се е опитвал да намери следи и останки от приятелите си - кентаврите, може би друго.

Част от подвизите му са описани в китайския епос "Пътешествие на запад" и в други легенди, но езиковата и културна бариера била голяма - може би за това в края на краищата се връща в бившите земи на траките. А може би вече е бил уморен от непрекъснати скитания. И от разочарованието, че нито новопоявилото се китайско царство, нито империята на латините можели да се мерят с блясъка и могъществото на древността и годините на неговата младост. Помагал на римляните по време на залеза на тяхната империя ту като Мерлин, ту като Артурос - представял се за сарматски военачалник и/или маг.

Бил и с Исус под името Аполоний (Херакъл на младини се разбирал най-добре с Аполон между олимпийците, и често се съревновавал с него в стрелба с лък), и след принудителното заминаване на Учителя дълги години разпространявал неговото учение в Европа. Следствие от неговите дела са както богомилите, така също и катарите, и албигойците. И розенкройцерите по-късно. И други.

Този период от живота му е с духовна насока. Учението на Исус приел с цялото си сърце, и не можал да се примири със създадената от някои опортюнисти нова Църква, напълно в разрез с това учение. Абсолютната власт над света, към която се стремяли католиците, му напомняла за деянията на Хера и неговия баща преди хилядолетия. Съзрял в кръстоносните походи почерка на Хера, и може би затова е помагал и на Саладин, и на други ислямски вождове в борбата им против ордите на Ватикана. А и по-късно подкрепял Исляма с каквото можел - учението на Исус! Но... само до момента на появата на така наречения "фундаментализъм" с неговите "неверници", "избий ги до крак", "джихад" и т.н.

Доколко е бил свързан по-късно с делата на езотеричното Християнство и протестантските движения, не е известно. Знае се само, че през периода на Ренесанса е хранел големи надежди за връщане към красотата и хармонията на древния свят, обаче след появата на картелите, големите компании, корпорациите и банковата система, видял отново методите на Хера в действие. След двете световни войни, организирани и проведени абсолютно в стила на олимпийците, се оттеглил окончателно от активна

дейност. И решил да не чака третата, не искал да бъде свидетел на залеза на расата, наречена "хора".

Знаел къде се крие Зевс. Още от времето, когато баща му се отказал от трона, скъсал с Хера и другите олимпийци, и се обявил против техните интриги, подлости и непрекъснатата намеса в живота на смъртните (имащи за цел само едно - да не допуснат хората да се върнат към древните си умения, могъщество и величие).

Срещнали се в резиденцията на Гръмовержеца, високо в азиатските планини, далече от суетата и глупостта на смъртните. За първи път от хиляди години. И тогава баща му най-накрая му обяснил какво става на тази планета - "Олимп" не е нито планина, нито митологична измислица. И олимпийците не са никакви богове. Олимп се нарича планета от ареала на Сириус, откъдето са дошли. Още по времето на Голямата война ("Махабхарата") за надмощие в Галактиката преди 25 хилядолетия - когато и Олимп, и Земята били всемогъщи, всезнаещи и всеможещи. И осенени от Божественото Начало на Мъдрите. Първата била напълно унищожена с цялото си население, втората била с по-добра участ - унищожена била само технологичната база и по-голямата част от

населението, но планетата оцеляла. Обаче потънала в мизерия, болести и невежество.

Тогава един патрул на олимпийци, оцелял по чудо, пристигнал тук. И намерил база на титаните - основните противници в онази война! Разбира се, победили в битката с тях, и си обещали, че ще помогнат на местното население да се възроди. Останалото е известно - не се получило така, започнали интриги, забравили главната част на своята отдаденост на Божественото Начало, и ето резултатът. В един момент патрулът се разбунтувал против своя командир (той, Зевс) - точно когато пристигнал пратеникът на Мъдрите, Исус. Почувствали се застрашени, не искали вече да помагат - искали да властват. И властват - скритата сила зад държавите.

Какво са си говорили и планирали след това двамата, не е известно. Ясно е само, че се оказали съмишленици - след толкова перипетии, несгоди и приключения. Може би са решили да търсят отново помощта на Мъдрите - не само с учение и слово, а с нещо по-веществено. А може би - да тръгнат нанякъде, пък каквото стане (корабът на патрула бил запазен). Или просто пасивно да наблюдават и края на Земята, след смъртта на Олимп преди 25 хиляди години...

Новите дрехи на Света

Вече повече от шест хилядолетия суетният субект, известен като Светът, не може да намери покой и удовлетворение. Какви ли не шивачи смени, какви ли не гении на кройката - и няма финален, достатъчно добре и с вкус ушит комплект дрехи, който да отговаря на изискания му вкус! Направо безобразие!

Всякакви моделиери опитваха да му угодят. Първо беше Думбалумба от онази, по-шик пещерата на север от Килиманджаро, известен с природосъобразния стил на моделите си - най-прекрасни и фини кожи, от жаби и гущери та до човешки и на мастодонти, украсени обилно с изящни човекоядства и мили безразборни кланета на съседите - абсолютно "nature", с консумация.

Не, не му хареса. Елементарно. И нае едни други, които се надпреварваха да бъдат забелязани и наети. Бельото му уши онзи, с особеното име - от Шумер ли, от Вавилон ли... абе как беше, Ксеркс май... няма значение, - а пък горните дрехи дълго се доизкусуряваха от прочути майстори като Агамемнон, Александър, Цезар, Нерон, Калигула, Ирод, и даже Каракала. Работеха в един стил, наложил се като

истински вик на онова време - прекрасни и невероятно мили завладявания, кланета на цели провинции и тук-там за шик добавени фини елементи от разпъвания на кръст и набучвания на кол, колизеуми отпред на шапката, плащове, гарнирани с разкошни дантели от роби и хекатомби на непослушни племена.

Светът за кратко се полъга и като че ли си каза: "Е това е!", обаче като поразмисли, забеляза, че не е съвсем убеден. Плати, разбира се - като добър клиент! - съответния хонорар на шивачите. На кого материал за канибалски сесии, на кого - царства, империи и други подобни, и продължи да си търси майстора.

А такива се навъдиха много. Като се почне с утвърдени имена - световно известните светила на шева и кройката като Чингис Хан и Атила, мине се през Карл ("Велики!"), колективните цехове на Боржиите и Медичите, и се стигне до баш майстори от типа на Урбан II, Саладин, Вилхелм Завоевателя и Наполеон. И понеже конкуренцията за вниманието на клиента беше станала бясна, патентоваха нов елемент на дизайнерския бизнес - големи ревюта, на които добре да се видят новите модели. Ревютата се провеждаха на различни места (ту кръстоносни походи, ту джихади

и тотални инвазии), обаче новите течения започнаха да се харесват на Света.

Дрехите, които му предлагаха, бяха станали още по-разкошни и пищни, и украсата по тях - в тон с повеите на новото време. Имаше хунски шапки, украсени с горящи стрели, турски шалвари подплатени с робство, брокатени плащове от Инквизицията... и фини материи а-ла-Халифат, плюс татарски леки облекла за свободното време... Да не говорим за вика на по-късната мода - републиканско-монархически изискани модели с невероятно сложна кройка и доминираща червена коприна, боядисана с най-чиста и висококачествена човешка кръв.

Обаче се появи едно неудобство - новите моделиери отказваха да работят на верисия или срещу заплащане при доставката! Искаха предварително авансиране, или най-малкото солидно капаро (плюс договори за ексклузивни поръчки само при същия майстор, от типа "твой съм, ама всъщност ти си мой, во веки веков"). Светът, като истински суетен клиент, който мрази да ограничават правото му на избор, им врътна един тарикатски номер - подписа договор и с едните, и с другите, като капаро им даде ту тая част от себе си, ту оная, и започна да се облича сутрин с

лежерни одеяния от клади и бесилки на еретици (моделиер Савонарола), по обяд - с работно облекло на отровител/убиец от засада на Боржиите/Медичите, а вечер слагаше тежко официално облекло - ту на английски, ту на испански, ту на френски моделиери (моделни, гарнирани с флотилии и красиви по залез горящи села, а върхът на шика бяха копчетата с гилотини и огърлиците от черепи, които през този сезон отнова станаха актуални).

Обаче всичко е до време. Отегчи се, почна да търси нещо по-така, по-революционно и по-скандално... абе стига с тези стари модели! Дойдоха му до гуша!

И тогава настана времето на ъндърграунда - стил, наложен от една моделиерска къща, за която не стана ясно нито как се казват собствениците, нито къде е седалището. Представяше се с обобщаващия псевдоним "Световна Банкова Система", и беше много убедителна с дизайнерските си решения и новите материи. Всичките модели бяха хем прет-а-порте, хем четирисезонни. И претендираха на всичкото отгоре да са и бутикови. Правеха ги от една нова материя - "партийна система" изтъкана от почти невидими нишки - "политици". Изобретена някъде на тайно място, и в нея бяха втъкани кристалчета от права,

свободи, равенства, братства и други такива екстри, а материята... направо прелива от червено в синьо, и в зелено, и жълто...но най-вече в златно. И е толкова фина, че не всеки може да я види! Светът обаче почна да я вижда, след като му обясниха как да гледа. И си поръча дрехи от новия материал.

Но понеже беше вече нахитрял, постави условие - да му представят поне кроячите, ако не и шивачите. Огледа ги добре, даде им възможност да дефилират пред него - с интересни имена като Ленин, Сталин, Хитлер, Труман, Брежнев, Кенеди, Мао, и други. А дрехите, макар и малко невидими, всичките си приличаха - обилно обсипани с бижутерия от ядрени джунджурии, на реверите накачени ту концлагери, ту фондации за закрила на това-онова, а шапките... Абе направо фантастични! Гарнирани с фармацевтични продукти, електронни джаджи и синтетични храни! Много удобни. Е, малко смъртоносни, обаче шик.

И светът кандиса. Довери се изцяло на анонимния моделиер. Утре ще дефилира пред другите светове, да видят те... е, малко се виждат задникът и други части, ама това не е важно - виж как се дипли и прелива материята, и колко фини са нишките... Е това е!

Прост работник

Както обикновено стана рано, още преди изгрев слънце. Беше сам. Толкова сам, колкото изобщо е възможно. Но това не беше проблем, не и за него.

Поля цветята в малката градинка, нахрани кучето и котката, провери дали навсякъде нещата са в ред, и излезе, като не забрави кутията със сандвичи, приготвена от вечерта. Трябва да се работи. Не за насъщния, просто... ами трябва да се работи.

След едно прекачване и още пътуване, метрото най-накрая го свали където трябва. Заводът беше голям, и той ползваше един от задните входи. Завери картата, проходът се отвори, а като минаваше, пазачът дори не го погледна. Без да мисли намери шкафчето си, облече стария работен комбинезон, закачи колана с инструментите и отиде в зоната.

Най-непривлекателната - там не беше необходима квалификация, единственият образован достатъчно беше шефът... ами да, поддръжката на канализацията е проста работа, само мускули и едно-две умения. Почнаха да пристигат и другите, един по един, или на двойки. По-млади, но същите като него - с вехти

облекла, още сънени, някои от тях със следи от махмурлук... оня, зевзекът, не пропусна:

- Ей, дърто, как е, удари ли нещо снощи? - и се разхили, а и останалите подеха. Но млъкнаха, като видяха, че шефът - отговорният мениджър за инфраструктурата, - идва.

Както обикновено, пратиха го в колектора. Тук нямаше кой знае какви сложности - да се позатегне това-онова, да се провери докъде е стигнала ръждата по преградните мрежи, и да се изрине събралата се кал. Ръчен труд, машини не могат да влязат, а и не е нужно. За това са такива като него.

С монотонна и мръсна работа, прекъсвана само от една-две паузи за сандвичи, стигна до края на деня. Пренебрегна подвикванията и подигравките, насочи се към шкафчето си, но... шефът беше там. Седнал на пейката с цигара в устата - чакаше го.

- Слушай бе, как там ти беше името, ти защо не излизаш като другите горе на обяд?

- Ами, шефе, аз такова... работа много, нали, пък горе... какво толкова...

- Да бе, знам ти тъпотииите, чувал съм ги! Стига вече! От утре те искам горе за обяд, няма да слизам

да те търся специално, ето днеска се появи нещо за тебе - умряло куче под палетите на южния склад... да не искаш аз да чистя мръсотията?

- Аз откъде да знам... мислех си...

- Мислел си... няма да мислиш, има кой да мисли! И от утре като другите, искам до си под ръка като ми потрябваш! Ясно?

- Добре, шефе, щом така казваш...

Оня хвърли цигарата на пода, стъпка фаса и излезе, без да погледне назад. Въздъхна, вдигна угарката и я отнесе в кошчето, а докато се преобличаше, машинално, без да мисли, помогна на един закъснял (или изчакващ отвън - там, при душовете, - шефът да си тръгне!) в отварянето на вратичката на шкафчето му. Заяждаше, няма кой да смени пантата, може би утре трябва да поиска да донесат нова и да я сложи...

При заверката на картата на изхода пак не го забелязаха. В метрото имаше празна седалка, и докато чакаше да стигне спирката за прекачване, оглеждаше другите пътници. Някои четат (интересно, какво ли?), други бърборят или ровят в телефоните, а трети просто дремят. И планират какво да правят вечерта. Никой от тях не му обърна внимание - мижав вонящ бачкатор от

онези, от простолюдието, а и с нищо не е интересен. И не се закачаха с него.

Слезе на спирката си и мина през пъба. Още беше празно и барманът механично му плъзна една пълна халба, прибра монетите и се съсредоточи над лъскането. Седна до прозореца, никой не дойде на неговата маса, и като поседя малко пред халбата, излезе. Мина и през супермаркета, и се прибра. Кучето го чакаше и махаше с опашка, а котката се беше запиляла някъде. Слънцето вече клонеше към залез.

Набързо взе душ, навлече стария си халат, и приключи формално с вечерята и кутията сандвичи за утре. После зареди хранилките и поилките, провери дали всичко е наред с котешката врата, заключи входа и включи охраната. Направи и други, по-важни неща.

Отиде в кабинета си. След проверката на линиите и оборудването, седна и се замисли. Може би е дошло време за поредното преместване, тук всичко е ясно. Това, което се задава, също. Нищо ново. Каквото горе, такова и долу. Но на другото място, там, ще усети по-добре тенденциите. Точно така. А сега... сега, рутината.

Зае се с истинските си задължения. Да наблюдава и управлява света. Просто работа, като всяка друга.

Оптимистът и песимистът

Бяха вече на трето питие, а първоначалното им намерение беше да пият по кафе и да бягат. Обаче приказката се засука интересна, актуална някак си. И понеже масата беше удобно завряна в ъгъла и никой не ги безпокоеше, стана и продължителна.

Оптимистът:

- Казвам ти, че грешиш. Намеренията им са ясни и окончателни, и нищо хубаво няма в тях. Не ги слушай какво говорят, делата им гледай... надявам се най-после да се опомнят хората, да се вземат в ръце и да...

Песимистът:

- Надявал се той... Бъркаш. Погледни в по-широк план. Не ги обичам тези, черните, направо вонят и не пасват никъде, обаче кой да работи? Ами то тук нищо младо не остана... Вярно е, политиците са мръсни копелета, обаче това е вариант... е, не е добър, разбира се, ама какво да прави бизнеса, работна ръка трябва... Така или иначе с България е свършено, поне...

Оптимистът:

- Така ли? Работна ръка? Ти виждал ли си ги какво правят там, в техните земи? Това не са работници бе, това е наркотизирана крадлива паплач. Консуматори.

Дива измет. С намерение да живеят за наша сметка, но по техен си тертип... Някой просто си прави планове как да увеличи броя на избирателите и купувачите в супермаркетите. И този "някой" е ясен, не ми говори за бизнеса... трябва да сме точни и честни в преценката, така нареченият "бизнес" у нас е само сянка на онези, другите... Ще се оправим сами!

Песимистът:

- Опростяваш нещата. Нагазваш в конспиративни теории. Писнало ми е да слушам за заговори и тайни общества, тази тема вече се поизноси... Пак ти казвам: погледни от мойта гледна точка. Няма хора. Ниска раждаемост. Демографски срив. Тотален спад и на икономиката, и на общественения морал. Та като не се раждат, ще си доставим. Не е добър вариант, но само това остава. Да поотложим края, който така или иначе ни чака. Неизбежно и неотвратимо.

Оптимистът:

- И педерастите ли ще си доставим? Не ни стигат нашите... трябва да ги лекуваме, а не да водим още!

Песимистът:

- Не говорим за това. Вярно е, че между тях има много хомосексуалисти, ама те така са си свикнали

там, в техните земи... като нямат пари за жени, помежду си се оправят... А в същност педерастията съществува откакто свят светува - Александър Македонски, Каракала, тамплиерите, Наполеон, и т.н. Болни хора, да. Какво сега, в концлагери ли да ги натикаме? Това не е решило проблема в Райха!

Оптимистът:

- Хайде сега, да не говорим за Хитлер... не сменяй темата... Та ти казвам, че според мен положителното в сегашната ситуация е по-голямата яснота във визията за обикновените хора, и шансът най-после да разберат какво става. И да вземат съдбата си в собствените си ръце! Кое то и ще стане! Сега е моментът!

Песимистът:

- Да бе, как беше го казал Великият Комбинатор - "Делото по спасяването на давеците се е в ръцете на самите давещи се!". Визията, казваш... Перспективата е лоша ! Без нова кръв - опустели земи, разруха, смърт. Край. Ще разберат, казваш... Проблемът е, че хората никога не разбират навреме! В цялата история!

И така продължиха да спорят до късно. Някой там беше определил: "Оптимистът е зле информиран песимист". Дали е прав, не знам. А вие какво мислите?

Светило на кардиологията

Може би най-известното име в съвременната медицина. Кой ли не е чувал за него? Постоянно е в медиите, и не случайно.

Първи въведе масово животоспасяващите операции за трансплантация на сърце, не само на един-двама. Повечето успешни. При финансиране на лечението от фондации и международни организации. След това се появиха пейсерите, имплантирани "for life". И подмяната на артериална и коронарна тъкан с такава от донори. И още много други неща, изпълнявани в неговата клиника. Един популярен коментатор дори му измисли шеговит псевдоним - "Вълшебният скалпел", след като се разчу, че любимото произведение на хирурга е "Вълшебният стрелец" на Карл Мария фон Вебер и не пропуска представленията във Виена.

Професор. Доктор Хонорис Кауза. Член-кореспондент на един куп академии. Публикации, монографии и статии в авторитетните специализирани издания. Консултант и член на Борда на Световната Здравна Организация. Непримири борец против тютюна, алкохола и опиатите. И враг на шарлатаните -

всякаквите там билкари, шамани и "лечители". В едно предаване ги нарече "туморът в обществото".

Имаше, разбира се, и врагове. Един от тях твърдеше, че "професорът" в същност никога не е бил хабилитиран, и че успешните операции изпълнявал не той, а асистентът му. Друг един каза някъде, че търговията с органи е главният му бизнес... (адвокатите на професора, разбира се, не му простиха тази забелка). Но измежду най-наглите бяха колегите-критици - и на методиката, и на статистиката на резултатите, и на публикациите. И някакъв, май бивш полицай, се зарови в известните списъци на перачи на пари в оф-шорките. Като че ли намери там и неговото име (не успя да вдигне много шум, самият той имаше лош късмет на една магистрала и медицината не успя да му помогне). А никому неизвестен, новоизлюпен драскач се опита да пробута в жълт вестник сензация - излезлите от клиниката на професора живеели не повече от две-три години, а "туморът в обществото" всъщност са точно той и другите като него!

Какво да се прави - един умен човек беше казал някога, че успехът гарантира само три неща - завист, имитация и омраза. Особено когато те споходи преди да навършиш 50...

Прибра се в имението на Ривиерата след поредния симпозиум по неговата методика. Формира се мнение за Нобелова премия. Ами да, кой друг ако не той... Освободи шофьора и останалата прислуга, останаха само един от охранителите и двамата градинари - семейна двойка, скромни хорица от някакво забутано българско село.

Полагаема и заслужена малка почивка, след толкова труд в полза на обществото. Юнският ден се случи хубав, безоблачен и слънчев - като по поръчка. Басейнът в задния двор е точно каквото трябва, лек ветрец, тишина, пълен релакс. Само наблизко шумолят инструментите на градинарите, и в клоните на дървото там писука нещо... отпусна се във водата, приятно хладна и чиста... чиста като бъдещето... без досадници и завистници... с Нобелова награда... и пари... и слава...

Но изведнъж... сърцето! Олеле! Аритмия, спазъм... а после... причерня му, потъна, и изгуби съзнание. Съвзе се легнал на шезлонг, а над него се беше надвесил градинарят. Правеше нещо с лявата му ръка, до него жена му държеше чаша... усети солен вкус в устата си. Не, не беше вкус на кръв, ами нещо неприятно и мазно... с дъх на билки ли, отвари ли...

- Какво става?

- Нищо особено, професоре, щеше да се удавиш, ако не бях наблизил. А сега си почивай. Размина ти се инфарктът. И онези, твоите процедури, в собствената ти клиника.

- Как така, откъде-накъде на мен...

- Ами... всички сме смъртни, нали? Сега не се притеснявай, няма страшно, почивай си. Лошото остана назад. Засега. Ако не продължаваш с непомерните амбиции, алчност и мании за величие.

- Чакай малко... извика ли кардиолог, някой от клиниката, кога ще дойдат...

- Няма нужда от тях, професоре, нали аз съм тук. И жена ми. Всичко ще бъде наред. Без скалпели.

- Ама ти... какво си позволяваш, кой си ти, че...

- Как кой - градинарят. Но ако много настояваш, ще извикам онези, твоите. И донор сигурно ще осигурят...

- Май си прав... ох, помогни ми да стана, спи ми се, ще полегна вътре на хладно... а после...

- Не се притеснявай за после. Всичко ще бъде наред! - и градинарят му помогна. Така, както беше помагал на много други преди. Без много-много шум.

Този пък какъв беше?

Паркирах таратайката в "синята" зона, и седнах в едно кафене да си поема дъх и да премисля какво да правя. Кофти ден се случи, или както казват позитивно мислещите, "не много добър и успешен". Докато чаках да ми донесат кафето, изключих телефона и запалих цигара, да си събера мислите. Не че са ми останали много, но си струва да опитам...

Кафето дойде, добре. И тогава го видях да идва - възрастен, облечен в някакъв черен демодиран костюм, с нещо като бастун в дясната ръка (май няма нужда от него). Бяла коса, брада от типа "Шон Конъри на стари години", без очила. Внушително спокойно лице. Сини очи. Приближи се бавно и седна на стола срещу мен, без да пита. Погледна ме и каза:

- Не си струва да вземаш всичко толкова присърце. Няма да доведе до нищо добро.

- Вие... кой сте и какво имате пред вид?

- Няма значение кой съм, а имам пред вид точно затрудненията ти напоследък. Май вече си разбрал, че "бизнес" не е подходящо занимание за теб.

Ха сега де. Кой го е изпратил? И как са разбрали, че съм в това кафене? Онези, от филиала на...

- Никой не ме е изпращал. Сам дойдох. И нямам нищо общо с който и да било филиал.

Несъзнателно казах каквото мисля, или...

- Точно така, "или". Хайде успокой се сега, да поговорим. Нямаме много време.

Дръпнах от цигарата и отпих глътка кафе. Джунджуриите в главата ми се понаместиха, май. Обаче... само телепати ми липсваха днеска! А той продължи:

- Изпаднал си в ситуация, която ти е натрапена. И ще става все по-лошо, това просто е типичен капан, от който излизане няма. Такива трикове се правят откакто свят светува. Моят съвет е да оставиш всичко на съдружника си - вече си се досетил, че той е в основата на главоболията ти, - и отново да започнеш да правиш онова, в което си добър. Да се върнеш назад.

Виж ти! Тоя да не е от "службите", май поназнайва разни неща, освен, че чете мисли - там такива ли набират вече...

- Стига, не съм от никакви "служби" и никой не ме е изпращал, както вече казах. Съсредоточи се на това, което ти говоря, и не се разсейвай. Та съветвам те да се захванеш пак с работата, която те направи известен.

- Онази работа? Но институтът отдавна е закрит, направиха складове от сградата! А друг такъв няма!

- Не ти и трябва никаква институция - ще си направиш своя собствена лаборатория. Няма да бъде проблем, ще видиш.

- Чакайте сега - идвате просто така, сядате на масата най-безцеремонно, и почвате да ми казвате какво да правя. Без дори да се представите - кой сте, какъв сте и т.н.

- Няма нужда да говориш на "ви". А кой и какъв съм в момента наистина не е важно. Ако днес подпишеш документите, няма да имаш избор. Никакъв. Та, както казах, трябва да вземеш решение, няма много време.

- А вас... теб... какво те е грижа? Ангел-хранител ли си имам вече?

- Може и да имаш, не знам. Това е извън моите функции. Продължавам: ако днес подпишеш, много скоро ще те "отстранят". Да, просто ще те убият, и ще се наложи да започваш пак отначало. Не е добър вариант, понеже идват лоши времена. Прекалено много хора зависят от делата ти, и най-доброто

решение е да се върнеш към онова, което по-късно ще нахрани и осмисли живота на милиони.

- Нищо не разбирам. "Вариант", "лоши времена", "живота на милиони"... започва да ми прилича на ония холивудски буламачи, със супер-мупер героите...

- В тях има доза истина, макар да са тенденциозно направени. Събитията, момче, не са линейни и последователни! Движат се от точка до точка, а ти се намиращ в една такава възлова зона с много точки. И изборът ти е определящ - за това и реших да помогна.

- Реши, просто така, да помогнеш... да направиш едно добро?

- Добро, зло, кой може да каже... "правилно" е думата, която бих използвал. А сега тръгвай - както казах, няма много време, вземи правилното решение. А, и още нещо... в момента ти вдигат колата, не си платил паркомястото... тръгвай, кафето е уредено. И не мисли много за мен, няма да се видим повече.

Хукнах. Наистина се опитвах да я "вдигнат". Оправих се някак, и подкарах бавно към къщи. Отказах се да подписвам. Май наистина така е правилно. Трябваше да се сетя сам. А какво ще излезе... ще видим. И все пак, кой беше този?

Тест

Предлагам ви тест в две части и три въпроса.

Първа част. Изчетете бръщолевенето по-долу:

- Възход... положителни резултати... прогрес... ние ще... имайки предвид... въпреки трудностите... направеният щателен анализ... защото ние можем... независимо от постигнатите успехи... с грижа за народа... съгласно Конституцията... законност преди всичко... и така нататък, до пълния успех... постигнатият растеж... знаем какво иска народът... правим необходимото... светлото бъдеще... и борба с корупцията... загрижени за здравето на населението... остава само да довършим, а после... благодарим за доверието... още малко усилия, и ще... политики, водещи до... вашите права... непримирима борба със... няма да допуснем... на основание на... в тази връзка... нови и нови успехи... нама алтернатива... стабилност и просперитет... отговорност и прозрачност... заедно ще... спуснатите директиви... към нови успехи!

Втора част. Отговорете си на въпросите:

Въпрос 1: Кой говори така?

Въпрос 2: От къде се пръкнаха тези тарикати?

Въпрос 3: Колко още мога да ги изтърпя?

Каквото горе, такова и долу

Боговете се скараха. За това, кой е най-важен, а и за други неща. Така яко се скараха, че накрая се сбиха. И се случи Големият Взрив. След него - някои помалки, та чак всичко се разлетя. Хвърчат насам-натам богове, галактики, мълглявини и съзвездия, квазари се зъбят по къошетата, а по-хитрите Черни Дупки се възползват от суматохата и прибират каквото им падне. Тук-там скатаха и по някой Бог, и затова по-древните от тях вече нито се чуват, нито се виждат.

Хората решиха да не остават по-назад. И почнаха, няма свършване. То не бяха сопи и камънаци, то не бяха мечове, брадви, лъкове и стрели. А после дойде ред на барута, картечниците и атомните бомби. Даже и най-мръсните оръжия развъртяха - клевети, религии, идеологии и Директиви. По-хитрите, разбира се, удариха къоравото, и като прибраха това-онова, станаха милиардери, идеолози, "пастири" и олигарси, и се обявиха за по-по-най.

При Боговете нещата с времето се уталожиха. И решиха да поумуват - да се пенсионираат ли, или да карат нататък, ама умната. Без Големи Взривове. Седнаха на Големи Софри. Във Валхала и в Едем, и по

другите места. Поканиха валкирии, амазонки и нимфи за компания, и като обърнаха по десетина бокала нектар (амброзия, вино, бира, шнапс...), обстановката пак почна да се нажежава. Ама до бой не се стигна - само до големи приказки, призиви и закани. Засега.

При хората - същата ситуация. Прибраха с нежелание ракетите, и си спретнаха ООН. И други подобни неща, даже Медии и Форуми. Седнаха си на задниците, като поканиха за компания разни жрици, фотомодели и одалиски, а и други едни с неясен пол. След безброй чаши алкохол (опиати, референдуми, допитвания, статистики...), пак се развикаха - кой там "завладявал", кой "освобождавал"... Ракетите все пак си останаха в силовите, временно.

Обаче на Него Търпението се изчерпа. Дал беше шанс на всичко живо да се плоди и множи, без да пречи на околните. Сътвори беше и Горе, и Долу по своя План, и им беше дал и Завети, и съвети. Но... Бъркотия, в крайна сметка, и Ентропия. Край. Ще прибира тоя цирк обратно в Нирвана... Апокалипсис!

Нов План - без Горе и Долу, без йерархия и подлещи, без лидери, блюдолизци и слуги? Без богове, властници и роби? Всичко наново?

Но... всъщност, Планът си беше добър. И Той се замисли. Все отлагаше този анализ, но вече като че ли беше дошло време да се направи нещо.

Защо в другите Вселени, сътворени от Него, всичко върви гладко? Да погледнем по-внимателно... така... Демиурзите... всичко започна добре... стоп!

Луцифер - дал им познание, но не ги направил мъдри и разумни преди това! А Знание без Мъдрост... По-нататък - Прометей. Ами да, дал им огън без да ги научи какво е противопожарна охрана! И ето резултата - от палезите и гръцкия огън, през барута, та чак до ядрените глави! А тук какво имаме - Пандора. Да... Пуснала на свобода Алчността, Омразата, Завистта, Егоизма и другите гадости, а задържала в ковчежето Вярата, Добротата, Обичта и Алтруизма - и ето ти богове, царе, попове, адвокати, политици, олигарси и какво ли не още... Ясно, тези тримата са наказани подобаващо, но нищо не е направено за коригиране на грешките им. Безобразие и некомпетентност. И мързел. Какво ли още е пропуснато?

Подтисна гнева Си, и извика всички, участвали в реализацията на Този План. И им даде много кратък срок да оправят и стореното, и пропуснатото. Sic!